

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

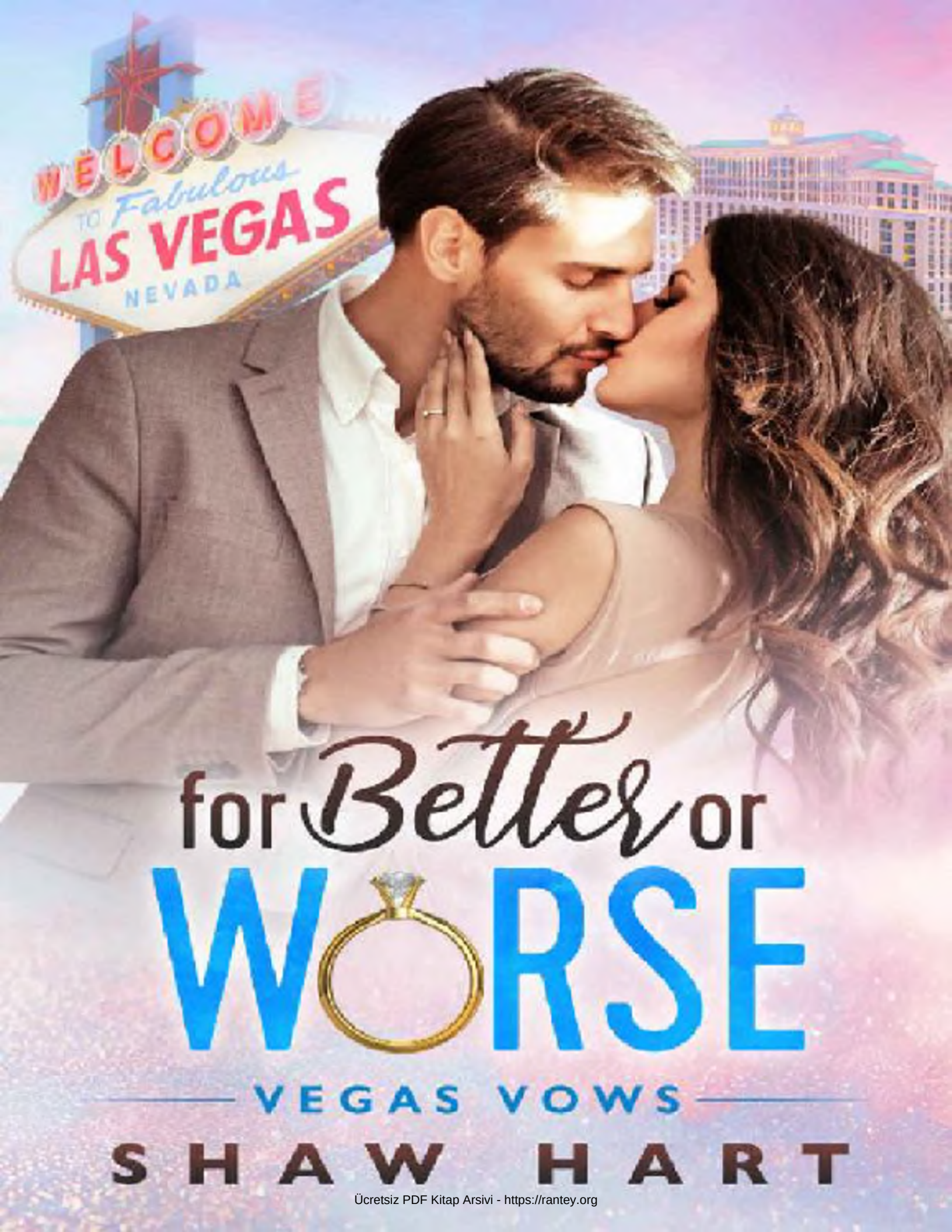
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

for *Better* or
W**RSE**

— VEGAS VOWS —

S H A W H A R T

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

IYI YA DA KÖTÜ

VEGAS YEMİNLERİ

SHAW HART

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)

[Yazar Hakkında](#)
[Ayrıca Shaw Hart](#)
[tarafından](#)

Telif Hakkı© 2021 Shaw Hart tarafından

www.shawhart.com

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, Yayıncının açık izni olmaksızın, inceleme amacıyla kısa bölümler alıntılanabilecek bir eleştirmen dışında, elektronik, fotokopi, mekanik veya başka herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla dağıtılamaz, saklanamaz veya herhangi bir bilgi depolama veya erişim sistemine sokulamaz. Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, olay örgüsü ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla, yerlerle veya herhangi bir olay veya oluşumla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

*

Sadece bir yolculuktu. Nasıl bu hale geldik?

Eden Camrie iki yıla yakın bir süredir Alexander Bronson'ın asistanlığını yapmaktadır. Diğer herkesten çok daha uzun süre dayanmıştır ve Alexander kendi kendine, ona karşı bir hamle yapmamasının sebebinin bu olduğunu söyler.

Bunun yerine, duygularını harekete geçirmekten kendini alıkoyuyor, onları huysuz bir tavrın arkasına gömüyor ve gece geç saatlere kadar çalışıyordu.

Bunların hiçbirinin onu onun için çok kötü.

Büyük bir anlaşmayı sonuçlandırmak için Las Vegas'a gittiklerinde, bunun sadece basit bir iş gezisi olması gerekiyordu.

Sonra otel rezervasyonlarını kaybeder ve balayı süitini paylaşmak zorunda .

Sorun değil. Bir ya da iki gece kanepede uyuyabilir. Anlaşmayı yaparlar ve kutlamak için yemeğe çıkmaya karar verirler.

Yemek içkiye, içki Vegas şovuna, şov daha fazla içkiye ve görünüşe göre Las Vegas düğün şapeline götürüyor.

İkisi de evlendiklerini hatırlamamaktadır, bu yüzden Vegas'ta dolaşıp gecelerini bir araya getirmeye karar verirler.

Bu ikili sonsuza dek birlikte olmaları gerektiğini fark edecekler mi?

Vegas'ta olan her zaman orada kalmaz.

Bavullarınızı hazırlayın ve bu Sevgililer Günü'nde Las Vegas'a gitmeye hazırlanın! Yedi muhteşem yazar, kalbinizi hızlandıracak ve daha fazlası için nefes nefese kalmanıza neden olacak tamamen bağımsız bir roman serisi sunmak için bir araya geldi! Bu Sevgililer Günü'nde altı çiftin evlenmek üzere olduğu Cupid's Chapel'de çiftlerimize katılın! Vegas'ta ne olursa...

BİR

Alexander

HAVA GIBİ.

Las Vegas'ın bu kadar soğuk olduğunu kim bilebilirdi ki? Her zaman cehennem gibi hissettirmesi gerektiğini sanıyordum. Bunaltıcı, sauna sıcaklığında ve turistlerle dolu. Bunaltıcı.

Akşamın geç saatlerinde Las Vegas trafiğinde yolumuza devam ederken şehir arabasının camından dışarı bakıyorum. Kırmızı ışıktta duruyoruz ve oradaki düğün şapelinin kapısındaki kuyruğu görünce gözlerimi deviriyorum. Neredeyse Sevgililer Günü, tüm dükkanların vitrinlerinde asılı olan dayanılmaz kırmızı ve pembe kalpleri gördüğümde fark ediyorum. Hatta birkaç metrede bir sokak lambalarına asılmış kalpler bile var. Arabanın bir an önce hareket etmesini dileyerek onlara kötü kötü bakıyorum. Sadece her şeyin yavan görüneceği ve bu berbat tatili unutabileceğim otel odasına gitmem gerekiyor. Arabamız bir kez daha hareket etmeye başladığında mutlu çiftlere kaşlarımı çatıyorum.

"İnsanları korkutuyorsun," diyor asistanım Eden yanımda ben koltuğumda hafifçe dönerek göz ucuyla ona bakıyorum.

Cep telefonunda bir şeyler yazıyor, e-postalar gönderiyor ve mesajlara cevap veriyor. Uçakta internet kesikti, bu yüzden halletmesi gereken bir sürü mesajı ve işi olduğunu biliyorum. Şanslıyım ki çok çalışkan biri ve eminim otelimize varana kadar yetişmiş olacak.

Başını eğmiş, kumral saçları güneşin altın ışıklarını yansıtırken parmakları telefon ekranının üzerinde uçuşuyor. Bana hiç bakmıyormuş gibi görünürken ne yaptığımı nasıl anladığımı bilmiyorum.

Kafasının yan tarafına ters ters bakıyorum ve o da e-postasını bitirirken sırtarak beni tersliyor.

"Pencereler karartılmış. Kimse beni göremez," diye hatırlatıyorum ona.

Gözlerini deviriyor, telefonunu kaldırıyor ve yüzünü cama dayıyor. Şu anda Las Vegas'ın ana şeridi olan Las Vegas Bulvarı'ndayız ve o Paris Oteli'nin Eyfel Kulesi'ne ve Luxor Oteli'nden yükselen ışığa . Excalibur Oteli'nin önünden geçiyoruz ve o kaleye benzeyen yapıyı seyrederek gülümsüyor.

Boynunu büküyor, gözleri her şeyi kavramaya çalışırken gülümsüyor.

Ne ahmak ama. Akli başında biri bunlardan nasıl etkilenebilir?

Onu görmezden gelerek pencereye dönüyorum.

New York-New York Oteli'nin önünden geçiyoruz ve bu manzaradan nefret ederek dişlerimi sıkıyorum. Sanki bütün otel benimle alay etmek için inşa edilmiş gibi geliyor. Sanki benimle alay ediyor.

Bu cehennem çukuruna gelmek için New York'tan ayrıldık. Bay Grainer'ın bu anlaşmayı nerede neden bu kadar onemsediğini bilmiyorum ama burada olması onun için onemli görünüyordu. Onu bu anlaşmayı New York'ta, yani şehirde bitirmeye ikna etmek için elimden gelen her şeyi denedim ama kağıtları Las Vegas'ta imzalamamız gerektiği konusunda kararlıydı.

Mandalay Bay Oteli'nin onnden geçiyoruz ve Eden Ooh'luyor. Görünüşe göre, n taraftaki kaldırımında tkezeleyen sarhoş insanları göremiyor.

"Akvaryumu kontrol etmeliyiz!" diyor heyecanla, parlayan tabelayı göstererek.

"Hmm, hayıra ne dersin," diyorum alaycı bir şekilde, pencereden dışarı bakarken.

Bakmadan biliyorum ki bana gözlerini devirdi.

Belki de birlikte çok fazla zaman , diye düşünüyorum. bakmadan bile diğerinin ne yaptığını biliyor gibiyiz.

Eden son iki yıldır benim kişisel asistanım. Benim huysuz kıcımla ve çılgın çalışma saatlerimle ilgileniyor ve bunu yapması için ona fahiş miktarlarda para ödüyorum. Ondan önce, en fazla bir ya da iki hafta dayanabilen uzun bir asistanlar silsilesi vardı. Akla gelebilecek her türlü isimle çağrıldım ve Eden görüşmeye geldiğinde kendimi asistanların döner kapısına teslim etmiştim.

Muhteşemdi ve o kadar tatlı görünüyordu ki beynimin bir kısmı onu hemen o anda kovmamı söyledi. Bu meleğin benim boktan ruh hali değişimlerle ya da antisosyal eğilimlerimle uğraşmasına gerek yoktu. Ağzını atığında ona gitmesini söylemek üzereydim.

"Emlak şirketlerinin daha iyi satılsın diye evleri nasıl düzenlediklerini biliyor musun?" diye sordu, yüzünde biraz şaşkın bir ifadeyle ofisime bakarak.

Bu soruyla nereye varmak istediğinden emin olamadığım için kaşlarımı çatmıştım.

"Evet. Bunun konuyla ne ilgisi var?" Gözlerim bir kez daha vücudunun hatlarında gezinmemek için mücadele ederek sordum.

"Düşünüyorum da belki de ofisinizi dekore etmesi için onlardan birini işe almalısınız. Kimsenin burada çalışmak istememesine şaşmamalı. Burası çok sıkıcı! Bütün nerede?"

Sadece ona baktım. Evet, ofisim oldukça boştu ama buraya çalışmak için gelmiştim, küçük bibloları bakmak için değil.

Onu hemen o işe aldım.

Eden'in benim için bir sorun olacağını anlamam yaklaşık iki saniye sürdü, ancak ne kadar dikkat dağıtıcı ve potansiyel bir sorumluluk olduğunu bilsem bile, yine de kendimi ona yeni işe alım evraklarını doldurmak için İK'ya söylerken buldum.

Berrak porselen teni ve iri yeşil gözleriyle bir melek gibi görünse de aslında hınzır bir mizah anlayışı olduğunu ve en az benim kadar alaycı olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Özellikle kötü bir gün geçirdiğimde benimle sürekli dalga geçerek, alay ederek sinirime dokunabilir ama beni kimsenin güldüremediği kadar güldürebilir. O da en az benim kadar ukala ve kuru mizahı benimkiyle mükemmel bir uyum içinde. Ayrıca çok sadıktır.

Benim ya da bir başkasının bunu görmesinden nefret etmesine rağmen o da nazik biri. Bana şehriyeli tavuk çorbası getirdi,

İki ay önce evde hasta olduğumda, bazı işlerle birlikte. Mırıldanarak teşekkür ettiğimde, o da mırıldanarak zehirli olduğunu söylemişti.

Başka bir deyişle, o mükemmel.

Onu işe aldığım günden beri istiyordum ama aynı zamanda şimdiye kadar sahip olduğum en iyi asistan. Ve birkaç haftada bir yeni bir çalışanı eğitmek bir yana, mülakat yapmak zorunda kalmamak harika bir şey.

Ailem bana Eden'i bulduğum için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatmayı seviyor ve özellikle erkek kardeşlerim Ames ve Anthony'nin beni kızdırmaya bayıldıklarını biliyorum. İkisi de Eden'i her gördüklerinde sırf beni kızdırmak için ona asılırlar. Ona karşı gerçek bir ilgileri olmadığını biliyorum. Sadece benimle uğraşmanın komik olduğunu düşünüyorlar ve ben de onlara bunun komik olmadığını söyleyip duruyorum.

Ne yazık ki benim için Anthony profesyonel bir komedyen ve neyin komik olup olmadığı konusunda otorite olduğunu iddia ediyor. Neyse ki Anthony Kaliforniya'da yaşadığı ve Ames de Pittsburgh'da dövme sanatçısı olarak çalıştığı için onları pek sık görmüyoruz.

Onu ilk işe aldığım da sınırların dışında olduğu konusunda onları uyarmıştım. O çok iyi bir asistandı ve benim için bunu mahvetmelerini istemedim. Şimdi merak ediyorum, ailemde bu lafı gerçekten yutan var mı?

"Rezervasyonlarımız tamam, değil mi?" Araba Bellagio Oteli'nin önüne yanaştığında soruyorum.

"Milyonuncu kez söylüyorum, evet, rezervasyonlarımız . Tüm bunları New York'ta konuştuğumuzu hatırlamıyor musun? Belki de sana bir doktor randevusu almalıyım ve beynine birkaç test yapsınlar," diyor alnıma vurarak.

Elini çekiyorum ama o sadece gülüyor ve araba dururken kapısını tekmeleyerek açıyor.

Şehir arabasından inip ellerini dar kumaşın üzerinde gezdirirken, uçuştan ve araba yolculuğundan kalan kırıışıklıkları elinden geldiğince düzeltirken kışına bakmamaya çalışıyorum.

Her zaman dar elbiseler ve yüksek topuklu ayakkabılar giyiyor. Eskiden bunu beni çıldırtmak için yaptığını düşünürdüm ama bir süre sonra vücudunun üzerimde nasıl bir etki yarattığını bilmediğini fark ettim.

Eden fark etmemiş olabilir ama annem kesinlikle fark etti. Sürekli Eden'in ne kadar tatlı olduğunu ve onun gibi bir kızı olmasını dilediğini ima ediyor. Eden'in geçen yıl karda kalması ve Noel'i bizimle geçirmesi de yardımcı olmadı. Annem ona üzerinde adı yazan bir çorap bile aldı ve benimkinin yanına astı, bunu yaparken de bana sert bir bakış attı.

Eden'in beni böyle görmediğini ve asistanım olmasını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmak istemediğimi ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.

Bagajdan bavullarımızı alırken şoföre bahşış vererek arabadan iniyorum. Eden telefonuna geri dönmüş, öfkeyle bir şeyler yazarken ekrana kaşlarını çatıyor.

"Her şey yolunda mı?" Her iki bavulumuzu da alıp otele götürürken dirseğimle onu dürterek soruyorum.

"Evet, D.R.'ın asistanı. O çok kötü biri. Acaba onunla yatıyor mu, çünkü işinde inanılmaz derecede berbat," diye mırıldanıyor Eden.

parmaklarını ekrana gereğinden biraz daha sert bastırdı.

E-postasını yazmasına izin veriyorum, check-in için sırada beklerken onu da benimle birlikte dürtüyorum. Sonunda telefonunu kaldırdı ve kafasını kaldırdı.

"Oh, dışarıda bekleyip fıskiye gösterisini izlemek istedim," diyor, kapılara doğru bakmaya çalışırken boynu .

"Bunu daha sonra yapabilirsin. Önce giriş yapalım."

Gününü mahvetmişim gibi uzun uzun ve yüksek sesle iç geçiriyor. Bunu görmezden geliyorum ve tezgâha doğru ilerlerken çantasını benden alırken onu durdurmaya çalışıyorum. Bana sinirli bir bakış atıyor ve ben de pes ediyorum, onu ön tezgâha kadar takip ederken çantanın sapını tutmasına izin veriyorum.

Onu tezgâha takip ederken kışından başka bir yere bakmamaya çalışıyorum.

Başaramadım.

iki

Eden

"MERHABA, REZERVASYON KAMPANYANIN ALTINDA," dedim oradaki kıza.

Otel kaydını yaptırırken bana alıştırılmış bir gülümseme veriyor, gözleri İskender'i takdirle tarıyor ve parmakları klavyenin üzerinde gezinmeye başlıyor, oda numaralarımızı arıyor.

Onu süzerken gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Anladık, bir Yunan tanrısına ya da Calvin Klein iç çamaşırı modeline benziyor, ama onunla göz göze gelmene gerek yok. Kesinlikle benim önümde olmaz. Yani, onun asistanı olduğumu bilmiyor. Birbirimize aşık olabilirdik ve Sevgililer Günü'nü kutlamak için Vegas'ta olabilirdik.

Kendi düşüncelerime neredeyse homurdanıyorum. Alexander beni böyle görmüyor. Muhtemelen bugünün neredeyse Sevgililer Günü olduğunu bile bilmiyordur.

Omzumun üzerinden ve Alexander'ın ona hiç dikkat etmediğini fark ediyorum. Kaşlarını çatmış telefonuna bakıyor ve ben

onu incelemek için bir dakikanızı ayırın.

Yorgun görünüyor, kahverengi saçları alnının üzerinde dağınık bir şekilde duruyor ve görmeden biliyorum ki delici mavi gözleri hoşnutsuzluktan sertleşmiş.

Acaba bu sefer neye bakıyor da bu kadar üzülüyor?

Düz bir burun, dolgun dudaklara doğru uzanır. Eskiden Bir erkeğin böyle dudaklara sahip olmasının adil olmadığını ama ona yakıştığını söyledi.

Eskiden benimkine ya da vücuduma karşı nasıl hissedeceklerini de hayal ederdim ama artık bunu düşünmüyorum. Yani, zar zor. Alexander'ın dudaklarını, sert vücudunu ya da o büyük, güçlü ellerini neredeyse hiç düşünmüyorum.

Uzun boylu ve zayıftır, ama çoğu kadını çılgına çeviren görünüşü değildir.

Ondan dalga dalga yayılan bir güç.

Alexander ne istediğini bilen ve bunun peşinden tek bir kararlılıkla giden bir adam. Çoğu kadın, tüm bu yoğunluğun sadece kendilerine yönelik olmasının nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendini alamaz.

Bahse girerim yatakta harikadır.

Bu düşünceyi beynimden temizlemeye çalışarak başlıyorum. O benim patronum. Onu arzuluyor olamam.

Alexander beni onu izlerken yakalamadan önce gözlerimi ondan ayırıyorum ve lobide etrafa bakmak için zaman ayırıyorum. Bellagio gök yüksekliğinde tavanları olan devasa bir yer. Her şey altın sarısı ve beyaz ve otelin kumarhane bölümünün olduğu yerden, koridorun hemen aşağısından slot makinelerinin sürekli sesini duyabiliyorum.

"Görünüşe göre rezervasyonunuzla ilgili bir sorun yaşadık," diyor bizi kontrol eden kız Cheryl ve Alexander'ın yanımda gerildiğini hissedebiliyorum.

Ona gözlerimi deviriyorum. Ufacık şeyler için bile strese girebiliyor.

"Ne tür bir sorun?" Alexander'ı tezgahın önünden geri itmeye çalışarak ona soruyorum.

"Başlangıçta rezervasyon yaptırdığınız süitler tutulmuş görünüyor ve korkarım ki odaların geri kalanı da dolu. Yine de bir süitimiz kaldı. Balayı süitimiz," diyor parlak bir gülümsemeyle ve Alexander ile ben donup kalıyoruz ve ona delirmiş gibi bakıyoruz.

"Biz birlikte değiliz." Hem ona asılmasını istemediğimi hem de onunla aynı odayı paylaşmanın berbat bir fikir bildiğimi söylüyorum. Farklı bir seçenek düşünmeye çalışarak dudağımı ısıırıyorum. "Başka bir şeyiniz yok mu?"

"Ne yazık ki hayır. Bu hafta sonu şehirde pek çok konferans ve ticari fuar var, mutlu çiftlerden bahsetmiyorum bile, bu yüzden pek çok otel dolu."

Ona bunu zaten bildiğimi söylemek istiyorum. İlk rezervasyonumuzu Waldorf Astoria'da yaptırmaya çalışmıştım ama otel doluydu. Alexander'a bu haberi vermek eğlenceli olmuştu. Ona yolun hemen aşağısındaki Bellagio'da iki süitte kalabileceğimizi söylediğimde nihayet sakinleşmişti.

Alexander kıza hırlamaya başlamadan önce sözünü keserek, "Onu alacağız," diyorum.

"Mükemmel!" Alexander arkamdan homurdanırken Cheryl "Mükemmel!" diyor. "Ne yapacağız?" diye soruyor, sesi öfkeli geliyor.

"Elimizdeki tek şey bu. Arabada uyumayı mı tercih edersin?" Ona omzumun üzerinden sordum.

"Hayır," diye mırıldanıyor somurtkan bir şekilde ve ben Cheryl'a gülümsüyorum.

Evrakları doldurmam birkaç dakika daha sürüyor ve sonra anahtarları elimize alıp asansörlere yöneliyoruz.

Alexander bavullarımızı arkasından sürükleyerek görev adamı gibi yürüyor. Bavulumu benden ne zaman geri aldığını bile hatırlamıyorum ama şimdi şikayet etmeyeceğim. Öfkeli olduğunu anlayabiliyorum, bu yüzden sakinleşmesi için ona biraz zaman tanıyarak peşinden gidiyorum.

Koridordan geçip asansörlere doğru ilerliyoruz, ama orada odalarına çıkmak için bekleyen kalabalık bir grup var.

"Hadi gidip kumarhaneyi kontrol edelim! Belki bu gece büyük bir vurgun yapıp işi bırakabilirim," diyorum heyecanla ve Alexander bana pis bir yan bakış atarken gülmemeye çalışıyorum.

"Benimle biraz slot oynamak istemiyor musun?" Tekrar deniyorum ve iç geçiriyor.

"Hayır. Onlar zaman ve para kaybı."

"Las Vegas'a ilk kez seninle geldiğim için çok mutluyum. Bence çok eğlenceli olacak," diye atıyorum.

"Çalışmak için buradayız."

"*Las Vegas* 'tayız! Dışarı çıkıp, blackjack falan oynamalıyız. Bir şov yakalamalıyız!" Kolundan tutup onu sallayarak söyledim.

"Kesinlikle hayır."

"Dinle, patron. Çok fazla izin alamıyorum. Biraz talepkârsın, biliyor musun? Bunun bir iş meselesi olduğunu biliyorum ama bu sadece yarın öğleden sonraki toplantı. Bu seyahatin geri kalanı benim tatilim. Anladın mı?"

Alexander gözlerini deviriyor ama benimle tartışmıyor. Bunun yerine beni ileri doğru iterek asansöre bindirdi. Bir çift bizimle birlikte biniyor ve hemen diğer köşede öpüşmeye başlıyorlar. Alexander beni uzak köşeye sıkıştırıp onlardan uzak tutuyor ve ben de gülümsüyorum. Bazen bana karşı garip bir şekilde korumacı oluyor.

"Belki de onlarla oda değiştirmeliyiz. Balayı süitini sevecek gibi görünüyorlar," diye Alexander'a fısıldıyorum ve bana ters ters bakıyor ama gülümsemesini bastırdığını görebiliyorum.

Çift asansörden tökezleyerek iniyor ve Alexander benden birkaç adım uzaklaşıyor. Yolun geri kalanını sessizlik içinde katımıza çıktık.

Odamız en üst katlardan birinde ve koridorda bizimle birlikte sadece dört kapı daha var. Alexander'ın nefesinin altında homurdandığını duyabiliyorum, ama onu görmezden geliyorum, kapımızı açmasını beklerken duvarlardaki sanat eserlerine bakıyorum.

Kapı açılır açılmaz "Aman Tanrım," diye homurdandı ve ben kahkahayı patlattım.

"Bekle, ! Anthony ve Ames'e göndermek için bir fotoğraf çekeyim!"

Alexander kapıyı üzerime kapatmaya çalışıyor ama artık çok geç, fotoğrafı çoktan çektim ve gönder tuşuna basıyorum.

Bavullarımızı oturma odasından geçirip yatak odasına götürürken, "Bunun sonunu asla duyamayacağım," diye homurdanıyor.

Her yer yumuşak beyaz kumaşlarla kaplanmış. Oturma odasında pelüş beyaz bir halı ile tül perdeler .

Oturma odasında iki beyaz süet kanepenin arasında. Sehpa altın ayaklı camdan yapılmıştır.

Sehpaların üzerinde altın rengi lambalar ve arka duvarın tamamında yerden tavana kadar uzanan pencereler var. O tarafa yöneliyorum ve yüzümü geniş pencereye dayayıp parıldayan Vegas ışıklarına bakıyorum.

"Gel de şuna bir bak canım!" Sesleniyorum ve onun da bağırıldığını duyuyorum.

"Bana bir daha asla öyle deme, balkabağım!"

Kıkırdıyorum, cama yaklaşıyorum. Eğer doğru durursam, buradan şeridin çoğunu görebilirim.

"Dikkatli ol," diyor Alexander, arkamdan gelip beni pencereden uzaklaştırarak.

"Bana ne olacağından korkuyordun?" Soruyorum, gülerek.

Bana cevap vermiyor, sadece şeffaf cama bakıyor.

"Yatak odası nasıl, bebeğim?"

"Bana öyle de deme." "Hiç eğlenceli değilsin."

Odanın geri kalanına gözlerini dikerek kayıtsız ses çıkarıyor.

"Sadece bir yatak odası var."

"Evet," diyorum yavaşça, sanki o bir aptalmış gibi. "Burası *balayı süiti*. Düğünlerinden hemen sonra aynı odada uyumak istemeyen çok sayıda evli çift tanıyor musun?"

"Ukala." "Beni seviyorsun."

"Bunu kanıtlayamazsınız."

"Nerede uyuyorsun?" diye soruyor, gözleri yatak odasına ve sonra tekrar yüzüme kayıyor.

"Yatak odası. Nerede uyuyorsun?"

Bana ters ters bakıyor, yatak odasına doğru otoriter kadınlar hakkında mırıldanıyor. Odanın dekorunu inceleyerek peşinden gidiyorum.

Odanın ortasında, üzerinde yaklaşık yirmi yastık bulunan beyaz, gölgelikli bir büyük boy yatak var. Çerçevenin altında başka bir pelüş halı var, bu da yatağın bir bulutun üzerinde yüzüyormuş gibi görünmesini sağlıyor.

Yatağın yanında beyaz ve altın rengi iki sehpa ve lambalar, karşı duvarda da uzun beyaz bir şifonyer var. Sol tarafta banyoya açılıyor olması gereken bir kapı görüyorum.

"Yatak yeterince büyük. Muhtemelen iki gece için paylaşabiliriz," diye öneriyorum, kanepelerden birinde uyumak zorunda kalmak istemediğim için.

Alexander'ın bir şeyler mırıldandığına yemin ama yakalayamıyorum.

Alexander'ın da kanepelere sığması mümkün değil. Boyu çok uzun ama kanepenin kenarlarından sarkarkenki görüntüsü beni gülümsetiyor.

Alexander önerime bir şey söylemiyor ve kafasını banyoya sokup kaşlarını çatarak etrafına bakınıyor.

"Hey, huysuz suratsızlar, benimle yemeğe çıkmak ister misiniz?"

Açlıktan ölüyorum."

Tam zamanında karnım gurulduyor ve gülerek oturma odasına geri dönüyorum.

Kapı alındı ve ben de almaya gittim. Üniformalı bir çalışan, içinde metal bir kubbe ve bir şişe şampanya olan bir buz kovası bulunan bir arabayı getiriyor.

"Yeni evliler için," diyor tatlı bir gülümsemeyle.

Ona yeni evli olmadığımızı söylemek istiyorum ama ne fark eder ki?

"Teşekkürler," diyorum ve kapıyı arkasından kapatırken bahşış veriyorum.

Kapı kapanır kapanmaz Alexander'a sesleniyorum.

"Haberler harika, tatlım! Bize yemek getirmişler!"

Başını yatak odasından çıkarıp yaralı bir hayvan gibi bana yaklaşıyor ve ben de homurdanarak kubbenin kapağını açıp çikolata kaplı ileklerden birini alıyorum.

Bir ısırık alıyorum, çileğin suyu dudaklarımı kaplarken gülüyorum. Onları yalıyorum, bir ısırık daha alırken inliyorum.

"Çok iyiler," diye inleyerek bir tanesini kaptım ve Alexander'a uzattım.

Donup kaldı, gözlerini kocaman açmış bana bakıyor.

Ne tuhaf biri.

Çileği almadığında omuz silkiyorum ve onun yerine yiyorum.

"Şampanya ister misin?" Parmaklarımı yalayarak soruyorum.

"Hayır, hadi yemeğe çıkalım," diyor ve kapının yanındaki masadan oda anahtarını alıp beni koridora çıkarıyor.

Gözlerimi deviriyorum, artık onun ruh hali değişimlerine alışmıştım.

"Bana bir ıstakoz yemeği ısmarlaman için içimdeki dürtüyle gerçekten savaşıyorum," diyorum ona asansöre adım atarken.

Sadece gözlerini deviriyor ama kapılar kapanırken
yansılarımızda gülümsediğini görebiliyorum.

Üç

Alexander

Ertesi sabah şehir arabasından inerken omuzlarımdaki kıvrımı açmaya çalışıyorum. O koltuklardan birinde uyumak hiç uygun değildi. Tüm vücudum ağrıyor. Bu arada Eden sanki bulutların üzerinde uyumuş gibi görünüyor.

Ona ters ters bakmamaya çalıştım. Yatağı benimle paylaşmayı teklif etti ama kendime güvenmedim. Hele pijama diye paketlediği şeyi görünce.

"Gergin misin?" Öğle yemeği için restorana girdiğimizde kapıyı onun için açık tutarken Eden bana soruyor.

Yiyecek bir şeyler alacağız, toplantımız için bazı notları son bir kez gözden geçireceğiz ve sonra bu anlaşmayı sonuçlandırmak için Grainer'in ofis binasına gitme zamanı gelecek.

"Neden gergin olayım ki? Yüzlerce anlaşma yaptım. Bu da farklı değil."

Eden sadece gözlerini deviriyor ve biz hostes standında oturmak için beklerken hafifçe gülümsüyor.

"İki kişilik masa mı?" diye sordu kız ve ben de Eden'in cevap
Bı vermesine izin verdim.

z.

"Evet. Bir kabin alabilir miyiz lütfen?"

Eden'ı kontrol etmemek için elimden geleni yaparak
gidiyorum.

Dışarıda, ama geçen yıl Noel'de bir şekilde beni kendisine
almaya ikna ettiği parlak kırmızı topuklu ayakkabılarla
sevdiğim dar kırmızı elbiseyi giyiyor. İki bin dolara mal
oldular ama kesinlikle değdi.

Restoranın arka tarafına doğru bir pencere kenarına
oturduk ve ben uzanarak Eden'in elindeki bazı kâğıtları ve
zarfları aldım.

Karşısına çöktüğümde "Teşekkürler," diyor.

Buna cevap vermiyorum, garson kız içki siparişlerimizi
almak için geldiğinde kendi notlarımı yanıma koyuyorum.

"Bana sadece su. Ona da buzsuz kola," diye geveliyorum,
garsonun bana atmaya çalıştığı boğucu bakışı görmezden
gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Onu cesaretlendirmek istemiyorum. Eden'ın eline su
dökemez ve ben ikinci en iyiye razı olacak biri değilim.

"Menüyü için size birkaç dakika vereceğim," diyor ve
gitmek üzere dönerken parmakları kolumda hafifçe
geziniyor.

Masamızdan uzaklaşırken ona karanlık bir bakış atarak
ondan uzaklaşıyorum. Arkamı döndüğümde Eden bana
gülüyor ve ben de ona pis bir bakış atıyorum, bu da onun daha
çok gülmesine neden oluyor.

"Beni korkutmuyorsun," diye alay ediyor ve ona bir menü
uzatıyorum, kendi menümü açıyorum ve onu görmemi
engelliyorum.

Menümü bir kenara koyarken bana "Ne görünüyor?" diye
soruyor.

Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Birlikte yemek yediğimiz her seferinde yirmi dakika boyunca menüye bakıyor, kendi siparişimi vermek için beni bekletiyor, sonra da her seferinde olduğu gibi aynı şeyi sipariş ediyor.

Garsonumuz masaya gelip içkilerimizi koydu. Eden'in kolasındaki buzı görünce dişlerimi sıkıyorum. Garsonumuz gözlerini bana dikeyor ama ben onu görmezden gelip menümü elime alıyorum ve siparişlerimizi sıralıyorum.

"Ben Wagyu bifteğı alacağım, az pişmiş, yanında brokoli ve patates püresi. O da pastırma eklenmiş Wagyu burger alacak. Kolanın içinde buz olmamasını istemiştim," diyorum ve kola bardağını uzatarak Eden'in menüsünü elinden alıyorum.

Garsona menülerimizi uzatıyorum, bu sırada ona dokunmamaya dikkat ediyorum ve sonra dönüp giderken onu görmezden gelmeye devam ediyorum. Eden onun için sipariş vermemle ilgili hiçbir şey söylemiyor. Fark ettiğinden bile emin değilim çünkü telefonunda birine e-posta göndermekle meşguldü.

Buzsuz yeni kolasını önüne koyuyor ve ben de onu dizüstü bilgisayarından biraz uzaklaştırıyorum. Kendi notlarımı çıkarıp onlara konsantre çalışıyorum ama bir türlü odaklanamıyorum. Yine de endişelenmiyorum. Bu anlaşmanın ilerisini ve gerisini biliyorum.

Benim salatam ve onun çorbası önümüze konuyor ve ben de çatalımı alıp bir parça marul koparıyorum. Eden'in dizüstü bilgisayarından başını kaldırmadığını fark etmeden önce birkaç lokma yiyorum. Masanın altından ayağımla onu dürtüyorum ve nihayet kafasını kaldırdığında ona bir kaşık uzatıyorum.

"Oh, teşekkürler," diyor dikkati dağılmış bir şekilde.

O öğle yemeklerinden biri olacak o zaman.

Eden uzun çalışma saatlerimden ve işkolik olmamdan şikayet edebilir ama gerçek şu ki o da en az benim kadar çok çalışıyor.

Salatamı bitiriyorum ve Eden'ı dürtmeye devam ederek birkaç dakikada bir yemesini hatırlatıyorum. İlk yemeğimiz bitene kadar muhtemelen iki düzine e-postaya cevap vermiştir.

"Biz buradayken başka mülklere de bakmak ister misiniz? İsterseniz bunu ayarlayabilirim" diyor ve boş çorba kâsesini bir kenara bırakıyor.

"Hayır, Las Vegas'a dönmeden önce Grainer'in mülkünün ne durumda olduğuna bakacağım."

Eden başını sallıyor ve dizüstü bilgisayarına bir not düşüyor.

"D.R.'nin asistanı hâlâ bana sorun çıkarıyor. Onlarla bir daha asla iş yapamaz mıyız?" diye yalvarıyor çorba ve salata kâselerimiz toplanırken ve mezelerimiz masaya konurken.

"Onlar bir . ve en büyük geliştiriciler üzerinde ve Doğu Yakası," I hatırlatmak Onu, kapma benim çatal ve Bıçak ve bifteğimi kesiyor.

O bakmıyorken tabağına biraz brokoli koyuyorum. Eden beş yaşında bir çocuk gibi yiyor, pastırmalı çizburgeri neredeyse başka her şeye tercih ediyor. Yediği tek sebze patates kızartması, onu başka şeylere zorlamadığım sürece.

uzanıp brokoliyi gördüğünde yüzünü buruşturuyor ama biliyorum ki artık tabağında olduğu için yiyecektir.

Eden dizüstü bilgisayarında yazmaya devam ediyor ve ben de ona yemeğini bitirene kadar yemesini hatırlatıp duruyorum. Garsonumuz sürekli uğrayıp bana ve Eden da ne kadar sinirlendiğime gülüp duruyor. Ben gülmüyorum.

kadının neden bir ipucu alamadığını anlamıyorum. Burada kiminle olduğumu görmüyor mu?

"Toplantı için her şey hazır mı?" Hesabı öderken Eden soruyor ve tüm kâğıtlarımızı ve dosyalarımızı toplamaya başlıyoruz.

"Evet. Evrakları imzalarız, birkaç el sıkışırız ve biter. Belki uçuşumuzu öne alabilirim ve yarın sabah yerine bu gece ayrılabiliriz."

"Sakın buna cüret etme! Bir gece daha kalmak istiyorum. Henüz eğlenceli bir şey yapamadık. Bu gece bir gösteri izlemeli ya da High Roller'a binmeliyiz!"

Dün akşam yemekten sonra beni Bellagio'daki fıskiye gösterisini izlemeye zorlaması aklıma geliyor. Bir sürü sarhoş turist ve hepsinin ortasında biz.

Benim iyi vakit geçirme anlayışına hiç uymuyordu.

"New York'a dönmek istemiyor musun? Evini özlemedin mi?" Kapıyı onun için açık tuttuğumda ve Las Vegas'ın kalabalık kaldırımına çıktığımızda kendimi koruyorum.

"Buraya geleli yirmi dört saatten az oldu," diye hatırlatıyor Eden bana sert bir şekilde, şehir arabasının arkasına kayarken.

İç çekiyorum, tırmanıyorum.

"Vegas şovuna gitmeyeceğim. Dün geceki Bellagio Çeşmesi yeterince kötüydü."

Eden bana ters ters bakıyor ama gözlerinde beni tedirgin eden bir bakış var. Eden bir şeyi kafasına koydu mu, şey onun olana kadar peşinden gider.

İçimden bir ses ben olsam da olmasam da bu gece bir gösteriye gideceğini söylüyor. Ve ben de ona izin vermeyeceğim.

Las Vegas'ta geceleri tek başına dolaştığına göre, bu gece ben de bir gösteri izleyeceğim demektir

İçimi çekiyorum, şehir arabası kaldırımından uzaklaşırken başımı koltuk başlığına yaslıyorum.

DÖRT

Eden

Bu iş toplantılarını ne kadar sıkıcı bulduğumu HER ZAMAN UNUTUYORUM.

Tüm işler bitti, bu yüzden burada olmama gerek yok ve benim için yapacak bir şey de yok. Çoğu zaman kendimi bir not defterine bir şeyler karalarken ya da hayal kurarken buluyorum. Bugün Alexander'ın yanında oturuyorum, dizüstü bilgisayarım çantamda ve bir şey için ihtiyacımız olursa diye sandalyenin arkasına asılı. Önümdeki masada not almak için bir defterim ve kalemim var ama şu ana kadar ihtiyacım olmadı.

Konuşmanın çoğunu avukatlar yaptı, Alexander ve Bay Gainer imzayı atmadan önce şartları bir kez daha açıkladılar. Bir süredir konuşup duruyorlar, umarım yakında bu işi bitirir ve bu sıkıcı konferans odasından defolup gideriz.

Masanın diğer tarafındaki pencereden Vegas şeridinin bir kısmını görebiliyorum ve keşke orada olsaydık diyorum. Zipline ya da Mafya Müzesi'ne gidebilirdik.

Alexander'a bakıyorum ve bundan sonra benimle ne yapması için onu ikna edebileceğimi merak ediyorum. Bay Gainer gözüme takılıyor ve uyuyormuş gibi yapmadan önce bana gülümseyip göz kırptıyor.

Alexander'ın bana attığı pis bakışı görmezden gelerek bir kıkırdamayı ısıırıyorum.

Bay Gainer'ı severim. Emekli olmak isteyen yaşlı bir adam. Çocukları farklı sektörlere girdi ve işi devredeceği kimse olmadı, bu Alexander'a satıyor.

Satıştan sonra şirkette kalacak olan çalışanlarından bazıları toplantı için burada ve ben masanın karşısındaki Logan ile göz göze gelmeye devam ediyorum. Bana gülümsüyor ama çekici ve yakışıklı olmasına rağmen benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Kibar olmaya çalışarak gülümsemesine karşılık veriyorum ama bu bana Alexander'dan bir dirsek kazandırıyor. Bana bir kez daha pis pis bakıyor ve ben de gözlerimi devirerek ona dirsek atıyorum.

Bronson Developments'ta çalışanların birbirleriyle çıkmasına karşı bir kural yok, yani bu satıştan sonra bile istersem Logan'la çıkabilirim. Yani, istemiyorum. Uzun mesafeli ilişkiler çok zor görünüyor ve ilgimi çeken biriyle birlikte olmayı tercih ederim.

Gözlerim Alexander'a kayıyor ve profilini inceliyorum.

Gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalı çünkü dönüp beni inceliyor. Sinirli görünüyor ama gözlerindeki endişeyi de görebiliyorum.

"Ne?" diye fısıldıyor bana ve ben başımı sallıyorum.

Toplantıya geri önce bana son bir kez uzun uzun bakıyor.

Ben de odaklanmaya çalışıyorum ama avukatların gevezeliklerini dinledikçe sıkılmaya başlıyorum. Kalemimi elime alıp önümdeki not defterine bir şeyler karalıyorum. Alexander'ın dikkatini çektiğimi fark ettiğimde, kenarlara Vegas şovunun isimlerini yazmaya başlıyorum.

Celine Dion mu?

Kendi kalemini eline alır ve üç kez altını çizerek *hayır* yazar.

Cirque du Soleil?

Ölmeyi tercih ederim, diye yazıyor altına ve ben bir kahkaha daha atıyorum.

Mavi Adam Grubu mu?

sonra bana ters ters baktı.

Son bir şey yazmadan önce ona gözlerimi sertçe deviriyorum.

Tek başıma gideceğim o zaman.

Kalemi elimden alıyor ve cevap yazmadan önce masanın üzerine bırakıyor.

Hayır.

"Sen benim patronum değilsin," diye fısıldıyorum ona.

Başını sallıyor dikkatini tekrar avukatlara vermeden önce bana kuru bir bakış atıyor. Sinirli tavrı karşısında gözlerimi deviriyorum ve bildiğim diğer gösterileri hatırlamaya çalışıyorum. Eminim ki bu daha çok hangisinin biletlerinin hâlâ mevcut olduğuna bağlı olacak, çünkü onları gösteri saatine çok yakın bir zamanda alıyorum.

Toplantının geri kalanı yavaş geçiyor ve sonunda evrakları imzalayıp el sıkışıyorlar. Alexander'ın yüzünde kendinden emin bir gülümseme var ve ben de sırtıyorum. Onu kendi halinde görmeye bayılıyorum.

Adam bir yönetim kurulu odasını yönetmek için doğmuş. Sanatçılarla dolu ailesinin yüz karası. Annesi bir ressam, babası prestijli bir üniversitede sanat tarihi öğretmeni, ağabeyleri Anthony bir komedyen ve küçük kardeşi Ames bir dövme sanatçısı. Ve bir de Alexander var.

Bir keresinde ona çizim yapıp yapamadığını sordum ve bana bir çubuk figürünü bile beceremediğini söyledi. Hepimiz biliyoruz ki mizah duygusu yok denecek kadar az, yani komedi yok ve tarihle ya da sanat eğitimiyle hiç ilgilenmedi.

Ona onların arasında kendini yabancı hissedip hissetmediğini sordum ve o da omuz silkti. Bazen, ailesinin aynı kasabada yaşamasına rağmen onları ayda sadece bir kez görmesinin nedeninin bu olup olmadığını merak ediyorum. Kardeşleri daha da kötü. Birbirlerini yılda sadece iki kez görüyorlar ve birkaç ayda bir konuşuyorlar.

Bu, iki yıl önce taşındığımdan beri New York dışına ilk seyahatim ve burada Alexander ile birlikte olduğum için garip bir şekilde memnunum. Biraz huysuz olabilir ama bana göz kulak olacağını ve güvende kalmamı sağlayacağını biliyorum.

Bay Gainer elimi sıkarken, "Sizi tekrar görmek güzel Bayan Camrie," diyor.

"Sen de," diyorum ona, içten bir gülümsemeyle.

"Las Vegas'ı nasıl buldun?" Logan elimi tutarken bana soruyor.

"Henüz pek bir şey görmedim," diye itiraf ediyorum, elimi onunkinden çekmeye çalışarak.

"Belki sana etrafı gezdirebilirim. Bu gece hâlâ şehirdesin, değil mi?" diye soruyor bana yaklaşarak.

"Evet," diyorum, onunla çıkmamak için bir bahane arayarak odaya göz gezdiriyorum. "Aslında bu akşam bir gösteriye gitmeyi düşünüyordum, yani ondan sonra fazla vaktim olacağından emin değilim."

"Tek başına bir gösteriye mi gidiyorsun?" diye soruyor ve bana bir kez daha büyüleyici bir gülümseme veriyor.

Alexander beni ve odadaki herkesi şaşırtarak, "Hayır, o benimle geliyor," diyor.

Beni Logan'dan uzaklaştırıp yanına yaklaştırırken şaşkınlıkla ona bakıyorum. Odadaki herkes bize bakıyormuş gibi hissediyorum ve onun yanında ayak sürürken yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum.

Ben Alexander'a bakmamak için kendimi zor tutarken o ve avukatlar vedalaşmayı bitiriyorlar. Bazen onun ruh halindeki değişimler yüzünden boyun incinmesi yaşayıp yaşamayacağımı merak ediyorum.

Bana karşı her zaman biraz aşırı korumacı olmuştur, ama sanırım bunun nedeni ilk tanıştığımızda küçük bir kasabadan New York'a yeni taşınmış olmam ve bazen büyük şehir hakkında biraz saf olmamdı.

Yine de Las Vegas'tan mümkün olan en kısa sürede ayrılmak ve bu gece manzarayı seyretmemek ya da bir gösteriye gitmemek konusunda çok kararlıydı ve şimdi fikrini değiştirdi.

Muhtemelen Logan'la randevuda onu ve şirketi utandıracak bir şey yapabileceğimden ya da söyleyebileceğimden endişeleniyordu. Ya da belki o da bazen benim kadar yalnızdır ve bu gece hakkında fikrini değiştirmiştir.

Birkaç dakika sonra çıkıyoruz ve asansörle aşağı inerken Alexander'a yaklaşıyorum, kulağına fısıldayabilmek için yanına eğiliyorum.

"Bu gece beni bir gösteriye götürmen için seni zorlayacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum," diyor, sanki kendi idamına gidiyormuş gibi bakıyor ve ses çıkarıyor.

BEŞ

Alexander

EDEN YEMEK BOYUNCA KONUŞTU, yemeğini yemek için neredeyse hiç durmadı. Bir hamburger daha sipariş etti ama yemekten önce gizlice bir salata getirdim. Benim sosumun yarısını ve kendi sosunu kullandı ama en azından yedi.

Yemekle birlikte bir viski söyledim ve sanırım Eden kutlama yaptığımı düşündü ama aslında beni sürüklediği bu gösteriyi atlatmak için sarhoş olmam gerektiğini biliyordum.

Her şeyin tükeneceğini umuyordum ama bu gece The Blue Man Group için iki bilet bulmayı başardı. Son iki koltuğu kaptık ve birkaç saat boyunca herkesle birlikte bir salonda tıkış tıkış olmaktan korkuyorum. Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Celine Dion falan dinlemek zorunda kalabilirdim.

Eden akşam yemeğinin yanında bir margarita ve daha hepsini bitirmeden görünüyor. O değil

Sık sık içki içiyor, ben de içmiyorum ama hafif sıklet olduğu çok açık.

Gösterinin yapılacağı Luxor Otel'e doğru kaldırımda yürürken dirseğinden tutuyorum. Eden kıkırdıyor ve bana giderek daha fazla yaslanıyor ve ben de bu kadar sevimli olmasına gülmekten kendimi alamıyorum.

Luxor'a girdik ve Eden beş dakikasını piramidin ucundan ışıkların fışkırdığı tavana bakarak geçirdi. Sonunda onu kendimden uzaklaştırıyorum ve gişeden biletlerimizi alıp koltuklarımızı bulmak için tiyatroya gidiyoruz.

Sinemanın dışında bir bar var ve yanında oturduğumuz sarhoş çifti görür görmez dönüp bara doğru .

"Ne yapıyorsun?" Eden onu yanımda sürüklerken soruyor.

"Bunun için sarhoş olmam gerekecek," diyorum adım atarken

siparişe kadar.

"Ohh, iyi fikir," diyor, menüye bakarken yanakları kızarıyor.

Başka bir içkiye ihtiyacı olduğundan emin ama bunu ona söylemeyeceğim. O meyveli bir şeyler sipariş ediyor, ben de bir viski daha söyleyip duble yapmalarını rica ediyorum.

İçeri giriyoruz ve tam ışıklar kararırken ve gösteri başlarken yerimize oturuyoruz. Her yarım saatte bir bir viski daha almak için çıkıyorum ve gösteri bittiğinde sarhoş olduğumu biliyorum.

Belki de bu yüzden dizi o kadar da kötü görünmüyordu.

Eden tüm gösteri boyunca yanıma yaslanmış, kahkahalarla gülüyordu. Kahkahaları beni gülmekten kırdı geçirdi.

Zamanın yarısında ve tökezleyerek sinemadan çıktığımızda, Las Vegas hakkında çok daha iyi hissediyorum.

Luxor Otel'den çıktıktan sonra şoförümüzü çevirdiğimizi hatırlıyorum. Eden kafasını dağıtmak için yürümek istiyor ve bu iyi bir fikir gibi görünüyor. Birbirimize caddede sallana sallana ilerliyoruz.

Luxor'dan ayrıldıktan sonra işler bulanıklaşıyor.

Parlak ışıklar ve yüksek sesler hatırlıyorum. Sanırım Eden beni bir kumarhaneye ve bir gece kulübüne gitmeye ikna etti, ama hepsi bulanık.

Otele nasıl döndüğümüzden bile emin değilim, ama ertesi sabah büyük boy yatağa yayılmış, dün gecedен kalma kıyafetlerimiz hala üzerimizde ve buruşuk bir şekilde uyandık.

Eden yanımda ve uzanıp başımın altındaki yastığı alıyor ve yüzüne tutuyor.

"Işıkları kapatın," diye .

"Bu güneş," diye bilgi veriyorum ona, sesim lağım çukurunda sürükleniyormuşum gibi .

Yastığımı geri çalıyorum ve Eden kolumu tutup gözlerinin üzerine çekiyor.

"Perdeleri kapat," diye inliyor ve ben gözlerimi kısarak pencereye bakıyorum.

"Çok uzak."

İkimiz de yatakta birbirimize sokulurken Eden inliyor, ben de inliyorum.

Birkaç dakika sonra "Dün gece neden bu kadar çok içtik?" diye sorar.

"Lanet olası Blue Man Group."

Bu Eden'a çok komik geliyor ve yüzünü buruşturup kolumu gözlerine yaklaştırmadan önce kıkırdıyor.

"Güldürme beni."

"Deneyeceğim ama ikimiz de biliyoruz ki ben çok komik biriyim."

Eden buna gülüyor ve sonra bana dirsek .

Hayatım boyunca bu kadar akşamdan kalma olduğumu hatırlamıyorum ve perişan haldeyim.

"Kahve sipariş etmeliyiz. Bütün kahveleri sipariş ," diyor Eden, çalışarak. "Sen yap. Sen daha yakınsın," diyor yatağın benim tarafımdaki otel telefonunu gördüğünde.

Gözlerimi kapalı tutuyorum ve telefonu arıyorum. Komodinden bir şeylerin düştüğünü duyabiliyorum ama gözlerimi açıp ne olduklarını göremeyecek kadar acı çekiyorum. Sonunda telefonu buluyorum, ön büro düğmesine basıyorum ve kulağıma tutuyorum.

Büyük hata.

"Bellagio resepsiyonu! Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye neşeli bir ses geliyor ve telefonu kulağımdan çekerken laneti ısırmaya çalışıyorum.

Eden yatakta yanımda inliyor ve ben telefonu ona uzatmaya çalışıyorum. Elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. Ona ters bakmaya çalışıyorum ama pencereden giren parlak güneş ışığına karşı gözlerim hâlâ kapalı.

"Alo?" diye çınlıyor telefondaki neşeli ses ve ben sineye çekip ahizeyi tekrar kulağıma götürüyorum.

"Kahve," diye mırıldandım, kaşlarımı çatarak.

Ne zaman tam cümle kurmayı unuttum ben?

"Özür dilerim, efendim?"

"Kahve alabilir miyiz?" Tekrar deniyorum ve beni oda servisine yönlendirmekten çok mutlu oluyor.

Başka birinin açmasını bekleyerek inliyorum.

"Oda servisi."

"Merhaba, balayı süitinde kahve içebilir miyiz?"

"Elbette efendim. Kısa süre içinde size ulaştıracağız. Size getirebileceğimiz başka bir şey var mı?"

"Sipariş hepsi . ve kahve," Eden
Mırıldanıyor içine ve telefonu tekrar ona
vermeye çalışıyorum.

"Ona kendin söyle."

Elimi itiyor, yastığımı tekrar alıyor ve başını yastığın altına gömüyor.

"Az önce bana söylediklerini ona da söyle,"
diye tekrar deniyorum. "Bağırmayı kes," diye
inliyor.

"Bu olacak olmak " I söyle içine ve
Telefon, izin vermek ahize yüksek bir sesle
yuvasına geri .

"Hareket edemiyorum," diye inliyor Eden.

"Ben de," diye mırıldanıyorum, Eden'ı itiyorum ve başımı onunla birlikte yastığın altına gömüyorum.

"Kapıya nasıl cevap vereceğiz?"

O kadar ileriye düşünmek istemediğim için
inliyorum. "Ben aradım. Gidip alabilirsin."

"Tam bir centilmen," diye homurdanıyor ve yanıma dirsek attığında, kahve geldiğinde kapıya cevap vermek için kalkacağımı biliyorum.

İkimiz de sessiziz ve ikimiz de tekrar uykuya dalmış olmalıyız çünkü kapının çalınması ikimizin de irkilmesine ve ardından inlemesine neden oluyor.

"Taş, kağıt, makas?" diye soruyorum ve Eden'in yanımda başını salladığını hissediyorum.

İkimiz de gözlerimizi açıp üçe kadar sayıyoruz. Ben taş atıyorum, Eden da kağıt.

Yataktan sürünerek çıkıp kapıya doğru tökezlerken yaratıcı bir şekilde küfrediyorum.

Oda servisi elemanı kahve tepsimizi getiriyor ve ona bahşış veriyorum, kendime bir fincan doldurup yudumluyorum. Dilimi yakıyor ama umurumda değil.

Kendime bir fincan daha dolduruyorum ve yatak odasına dönmeden önce Eden için de bir tane alıyorum. Işıklar artık iğne batması gibi gelmiyor ve yatağa doğru ilerlerken kahveden bir yudum daha alıyorum.

Eden ayağa kalkıyor, bitkin ve gözleri kararmış görünüyor. Koyu kumral saçları yüzüne dökülüyor ve ben ona kahve fincanını uzatmak için hamle yaptığımda, uzanıp ağır kütleli yüzünden uzaklaştırıyor.

Gözlerim onun eline takılıyor ve donup kalıyorum, ona bakarken fincan aramızda asılı kalıyor.

"Ne?" Eden gözlerini kısarak bana bakıyor.

Gözlerinin altında rimel lekesi var, yüzü yastığın altına gömüldüğü için kızarmış.

"Elindeki ne?" Ne olduğu çok açık olsa da soruyorum.

"Ne?" diye mırıldanıyor, iki elini de önünde tutuyor.

İkimiz de sessizlik içinde sol elindeki büyük elmas yüzüğe bakıyoruz.

Sessizlik Eden toparlayana kadar uzun dakikalar boyunca devam eder.

"Özür dilerim... Dün gece evlendik mi?"

ALTI

Eden

Alexander hemen "HAYIR," der.

Sesi çok emin ve kendinden emin geliyor ve ben de onunla evlendiğimi hatırlayamıyorum, ama sonra ellerine bakıyorum.

"Bundan emin misin tatlım?" Yüzük parmağını göstererek soruyorum.

Yere bakıyor, sol elindeki sade altın kordona bakarken gözleri açılıyor.

", Anthony ve Ames bunun sonunu duymama asla izin vermeyecekler," diye fısıldıyor acı içinde gözlerini kapatarak.

Dün geceki olayları hatırlamaya çalıştıkça akşamdan kalma halim hızla kayboluyor ve yerini paniğe bırakıyor. Blue Man Group gösterisinden sonraki her şey bulanık. Bazı parlak ışıklar hatırlıyorum, ama Las Vegas'ta bu kelimenin tam anlamıyla her yer ve her şey olabilir.

"Bir şeyler almamız gerekiyor, değil mi?" Alexander soruyor ve ben onun kafasını toparlamaya çalıştığını görebiliyorum.

bunu düşünebilir.

"Doğru, bir kağıt parçası ya da başka bir şey."

Yatağın ucuna kadar sürünerek geldim, yavaşça ayağa kalktım. Sallanıyorum, çantamı almak için ilerlerken duvara tutunuyorum. Başım zonkluyor ve yatağa geri dönüp bu akşamdan kalmalığı atlatmak için uyumaktan başka bir şey istemiyorum. Yine de dün gece ne olduğunu çözmemiz gerekiyor. "Ah, yeterince kahve içmedim," diye homurdanıyorum.

Çantamı şifonyerin üzerine bıraktım.

Alexander hâlâ yatağın yanında duruyor, gözleri parmağındaki yüzüğe kilitlenmiş. Yüzündeki ifade beni hazırlıksız yakaladı.

Çılgına döneceğini, kızacağını, paniğe kapılacağını, bunun nasıl öğrenmek isteyeceğini düşünmüştüm. Onun yerine, neredeyse sakindi.

Hâlâ sarhoş olmalı.

Çantamda hiç kağıt göremiyorum, sadece cüzdanım, biraz dudak kremi, bir paket fıstık ezmeli M&M ve birkaç makbuz var.

"Evlilik ya da her ne deniyorsa yok."

Alexander sonunda bana katılırken makbuzları karıştırıyorum. "Ama sana dün gece nerede olduğumuzu söyleyebilirim."

Fişleri ona uzatıyorum ve taramasını izliyorum. "Hepsi aynı, bu yüzden

o civarda evlenmiş olmalı."

Başını sallıyor, sonra yüzünü buruşturuyor, ben de kıkırdıyorum, sonra yüzümü buruşturuyorum.

"Adımlarımızı geri takip edebiliriz," diye fısıldıyor.

"Evet, ama önce bir duşa ve iki fincan kahveye daha ihtiyacım var."

"Kahve sipariş edeceğim. Önce sen duş al."

Banyoya doğru tökezliyorum, geçerken kahve fincanımı komodinin üzerinden alıyorum.

Suyu gidebildiği kadar ısıtıyorum ve yavaşça soyunuyorum, suyun altına girerken iç çekiyorum. Suyun altında çok uzun süre kaldığımdan eminim ama şaşırtıcı bir şekilde Alexander kapıdan bana acele etmemi söyleyerek bağırıyor.

Tekrar uykuya dalmış olmalı.

Şanslıymış.

Duştan çıkıp üzerime bir havlu sarıncaya kadar banyoya yanımda kıyafet getirmediğimi fark ediyorum.

Dün gecedен kalma kıyafet yığınınа bakıyorum ama aynı kirli kıyafeti tekrar giymektense havluyla çıkmayı tercih ediyorum.

Havluyu sıkıyorum ve kapıyı açıyorum, Alexander yatak odasına doğru yürümeye başladığında buharla birlikte dışarı çıkıyorum.

Onun yerine duvara çarpıyor.

"Aman Tanrım! İyi misin?" Başını ovuştururken ona doğru koşarak sordum.

"Evet. Kahve burada," diyor ve aceleyle yanımdan geçip banyoya koşuyor.

Kapıyı çarparak kapatıyor ve ben de sorununun ne olduğunu merak ederek arkasından bakakalıyorum. Yine de kahve kokusu beni çağırıyor, bu yüzden huysuz patronumu unutmaya çalışıyorum ve bir fincan daha almak için oturma odasına gidiyorum.

Çabucak içiyorum ve yatak odasına dönüp giyinmek için acele etmeden önce bir tane daha dolduruyorum. Aşağıya bakıp fikrimi değiştirmeden önce beyaz bir elbise çekiyorum. Sadece

Sahip olduğum diğer temiz kıyafetler ise bir çift koyu renk skinny jean ve siyah, dökümlü bir atlet.

İnleyerek kotumu yukarı çekiyorum ve düğmelerini ilikleyip giyinmeyi bitirmeden önce son kahvemi içmek için duraklamak zorunda kalıyorum.

Banyo kapısı açılır ve Alexander üzerinde havludan başka bir şey olmadan dışarı çıkar. Sanırım kıyafetlerini de unutmuş.

Su damlaları bronz tenine yapışıyor ve bu manzara karşısında ağzım sulanmaya başlıyor. Gözlerim, vücudundan aşağı yuvarlanan ve kalçalarının etrafında tehlikeli bir şekilde asılı duran havlunun altına inen bir damlayı takip ediyor.

Alexander'ın formda olduğunu biliyordum ama bu kadar kaslı olduğunu ya da bu kadar çok kası olduğunu fark etmemiştim. Gözlerim karın kaslarına kilitlendi ve hepsini saymaya çalışıyorum ama çok hızlı hareket ediyor.

Belki ondan hareketsiz durmasını isteyebilirim? Bekle... Ne yapıyorsun? O senin patronun!

Bavulundan kıyafetlerini aldı ve fırtına gibi içeri girdi. Ben arkamı dönüp bir şey söyleyemedim banyoya girdi.

Oturma odasına gidiyorum, aramızdaki boşluğa ihtiyacım var. Kendime bir fincan kahve daha doldurup yudum yudum içiyorum ama bu içimdeki şehveti bastırmaya yetmiyor.

"Bir daha asla içmeyeceğim," diye mırıldanıyorum.

"Ben de," diyor Alexander oturma odasında bana katılırken.

Yüzüm kızarmadan ona bakmak benim için çok zor, bu yüzden yatak odasına geri dönüp çantamı alıyorum. Alexander her şeyi benim için geri koymuş olmalı.

Gözlerimi kapatıyorum, onunla tekrar yüzleşmeden önce hormonlarımı kontrol altına almaya çalışıyorum.

Yani, Alexander'ın her zaman çekici olduğunu düşünmüşümdür ama o benim patronum ve çok huysuz olabiliyor. Onun için çalışmaya ilk başladığımda ona aşıkım ama sonra bu değişti ve bir iş ilişkisine yerleştik. Patron ve çalışan olduk. Belki de arkadaşlık, ama bu kime sorduğunuza bağlı.

Sadece dün gece ve aynı odayı paylaşmak zorunda kaldığımızdan beri ne kadar yakın olduğumuz yüzünden. Bu . Patronuna karşı bir şey hissetmiyorsun. Alexander'la yatmayacaksın. Alexander'a aşık olmayacaksın.

Zihinsel moral konuşmamı bitirip oturma odasında ona katıldım.

Oda.

Otel odasının kapısında bekliyor, sabırsızca ayağını vuruyor ve onu içeri aldığımda, mahvolduğumu anlıyorum.

Ona karşı beslediğim bu duyguları, asla çalışan ve patrondan öte bir şey olamayacağımız belli olduğunda gömdüm. Şimdi hepsi geri geliyor.

Ya onu evlenmeye ikna eden bensem? Oh Tanrım. İstifa etmek zorunda kalacağım. Yeni bir iş bulmam sonsuza kadar sürecek, özellikle de bu iş kadar iyi para veren iş.

"Geliyor musun?" Alexander kapıyı çekerken sorar başımı sallıyorum, koridora çıkarken ona uzanmamak için parmaklarım çantamın askısını daha sıkı kavırıyor.

YEDİ

Alexander

EDEN INSANLARLA KARŞILAŞIP DURUYOR.

Dışarıya ilk adım attığımızda bir dakika boyunca tısladı ve küfretti ve çantasını ondan koparmak, güneş gözlüklerini bulana kadar içindeki dağınıklığı karıştırmak ve yüzüne itmek zorunda kaldım. Teşekkürlerini mırıldandı ama ben duymazdan geldim ve dirseğinden tutarak yavaşça kaldırıma doğru sürükledim.

Benden uzaklaşmıştı ama nereye gittiğine bakmıyordu, bu yüzden herkese çarpmaya devam ediyordu. Yaklaşık bir düzine kez uzanıp onu yakalamak istedim, ama sonra o lanet havludan başka bir şeye sarılmamış halinin görüntüsü gözlerimin önüne geldi ve parmaklarımı avucuma .

Onu banyo havlusunun içinde sıırıslam görünce o kadar şaşırmıştım ki duvara doğru yürüdüm. Bana yardım etmeye çalıştığında kaçmak zorunda kaldım. Ona ereksiyonumu açıklamak istemedim, ya da eminim ki

Onu tut, yatağa at ve o lanet havluyu üzerinden yırt.

*O senin asistanın. Şimdiye kadar sahip olduğun en iyi asistan.
Yap. Yapma. Sikeyim. Bu. Yukarı.*

Güneş gözlüklerimin arkasından bakıyorum.

"Arabayı almalıydık," diye mırıldanıyor Eden ve bir yanım ona katılıyor, ama onunla kapalı bir alanda olmaktan biraz korkuyorum.

Arabanın arkasında mahremiyetimiz olacaktı. Onu arka koltuğa yayar ve anlamsızca öperdim. Belki üstündeki bol bluzu çıkarıp dolgun göğüslerini emerdim.

Hiç yardımcı olmuyorsun!

Fantezilerimden sıyrılıp Eden'ı görmezden gelmeye çalışıyorum ama o başka bir turiste çarpıyor ve ben artık dayanamıyorum.

Uzanıp dirseğini tutuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Nereye gittiğine dikkat et canım," diyorum gergin bir şekilde.

Eden homurdanıyor ama bana doğru eğilerek onu kalabalık kaldırımında yönlendirmeme izin veriyor.

Bir yanım dün gece sarhoş olup Eden'la evlenmeme şaşırıyor. Benim için çalışmaya başladığından beri ona olan ilgimi saklıyordum. Bunu saklamak da gittikçe zorlaşıyor. Er ya da geç ortaya çıkacaktı. Sadece bunun Las Freaking Vegas'ta Sevgililer Günü'nde olacağını düşünmemiştim.

Benden nefret edip etmediğini merak ediyorum. Dün geceki evlilik fikrinin bana ait olduğuna eminim. Eden benimle bu şekilde ilgilendiğini ima edecek hiçbir şey yapmadı.

Her kız hayalindeki düğünü yaşamak ister, değil mi? Eden'ın hayalinin kendisi ve damat için olduğundan şüpheliyim.

Ailenin ya da arkadaşların olmadığı bir ortamda zil zurna sarhoş olmak ya da her ikisinin de gerçek düğün törenini hatırlamaması.

Kaldırımda ağır ağır ilerliyor, dün gecedен tanıdık gelen bir şey var mı diye bakıyoruz.

Bir şapel tabelası görüyorum ve tanıdık gelmese de, dün gece saat iki civarında gittiğimiz gece kulübüne yakın.

"Bunu tanıdın mı?" Tabelayı işaret ederek soruyorum ve Eden'in gözlüklerinin arkasından gözlerini kısarak baktığını görüyorum.

"Hayır, ama bu sokaktaki hiçbir şeyi tanımıyorum."

Bizi küçük şapele yönlendiriyorum, ne kadar harap olduğunu görünce yüzüm buruşuyor.

Tanrım, umarım dün gece burada evlenmemişsinizdir.

Ön tezgâhın arkasında yorgun görünümlü bir kız var ve bize göz kırpıyor, sırtımdan önce bize bir kez bakıyor.

"Evlenmek mi istiyorsun?" diye soruyor ve kendimi tutamadan başımı sallıyorum.

"Dün gece evlendik ama nerede evleneceğimizden emin değildik. Sana tanıdık geliyor muyuz?" Ona soruyorum ve o bize tekrar bakıyor.

"Hayır ve bu sabah banyo ettiğim fotoğrafların hiçbirinde ikinizi de görmedim. Üzgünüm ama burada evlendiğinizi sanmıyorum."

Tanrı'ya şükür.

"Teşekkürler," diyor Eden, yalpalayarak ön kapıya doğru ilerlerken.

Onu takip ediyorum, mükemmel bir şekilde oturduğu yanıma geri çekiyorum.

"Dün geceyle ilgili ne hatırlıyorsun?" diye soruyor bana.

"İçmek."

"Çok komiksin," diye kestirip atıyor ve ben de gülümsüyorum.

"İçtiğimi, akşam yemeği yediğimi, gösterinin bazı bölümlerini ve sonra Luxor'dan ayrıldığımı hatırlıyorum. Sonrasındaki her şey bulanık."

Yan tarafıma doğru başını sallıyor.

"Sanırım bir kumarhane hatırlıyorum... ya da belki bir dans kulübüydü? Ya da ikisi birden?"

Burnunu kıvrıyor, hatırlamaya çalışıyor ve kafamda kumar makinelerinin sesi çınlıyor. Yanıp sönen ışıkları hatırlayabiliyorum, ama o haklı, bu şerit, bir kumarhane veya bir dans kulübü olabilirdi. Yanıp sönen ışıklar ve yüksek sesler Las Vegas'ta her şey olabilir.

"Makbuzlar ne ?"

"Hard Rock Casino'nun içinde Ben and Jerry's ve Oak ya da Pine gibi bir yerde içki."

İleride Hard Rock Casino'nun dev gitarını görüyorum ve etrafa bakmaya başlıyorum. Herhangi bir şapel göremiyorum, bu yüzden kaldırımda ilerlemeye devam ediyoruz.

Kaldırımın ilerisinde 1OAK etiketli bir bina beliriyor ve ben de onu o zaman fark ediyorum.

Caddenin diğer tarafında Cupid's Wedding Chapel adında küçük bir şapel var.

İsminden ve binanın önündeki neon pembe vurgulardan irkiliyorum ama en azından bir önceki yer gibi yıkık dökük değil.

"İşte, bu olmalı," diyorum ve Eden'in elini tutup trafikte bir mola olur olmaz yola çıkıyorum.

Pembe tabela hafızamda yanıp sönüyor ve daha içeri adım atmadan olduğunu anlıyorum. Kapısında bir kalp var.

Kemerli geçitten geçip parlak pembe kapıya doğru yürüyoruz.

Tüm bina pembe desenli beyaz renkte ve Eden ile evlenmek için bu şapeli seçmeme neyin sebep olduğunu merak ediyorum.

İkimiz de kapının önünde ayaklarımızın üzerinde sallanıyoruz.

"Bu sana da tanıdık geliyor mu?" Ona sessizce soruyorum ve o da başını sallıyor.

"Pembe yapar."

İkimiz de aynı anda derin bir nefes alıyoruz ve sonra ona kapıyı açıyorum.

İçeri girdiğimizde, ne olmasını umduğumu anlamaya çalışmaktan kendimi alamıyorum.

Eden'dan boşanmak istiyor muyum?

Hayır.

Evliliğimi iptal ettirmek istiyor muyum?

Hayır.

İkimizin de evlenirken çekilmiş fotoğraflarını görmek istiyor muyum? *Yani, birazcık ama onları aileme asla gösteremeyiz.*

Ya Eden evliliği iptal ettirmek isterse? Kesin ayrılır. Kalıp birlikte çalışmayı denemek onun için çok garip olur. Ve onu her gün görmek ve neredeyse sahip olduğum şeyi özlemek benim için çok acı verici olurdu. Tanrım, ya hala benim için çalışıyorsa ama çıkmaya başladıysa?

Logan denen adamın ona nasıl baktığını hatırlıyorum. Dün gece. adam bu ?

Eden'ı içeride takip ederken kaşlarımı çatıyorum, kalbim hızla çarpmaya başlıyor. İkimizi görünce şok olmuş gibi görünen dört kişinin yüzüne bakıyorum. Sonra en yaşlı adam sırtıyor ve kollarını kocaman açıyor.

"Mutlu çift geri döndü! İkiniz de hoş geldiniz."

SEKİZ

Eden

"O... ELVIS GIBİ Mİ GIYINMIŞ?" Ağzımın kenarından Alexander'a soruyorum.

"Bizi tanıdınız mı?" Alexander, ışıltılı tulumlu adam sırtırken aynı anda sorar.

"Elbette istiyoruz! Siz iki aşk kuşu dün gece ya da bu sabah erkenden evlenmek için buraya geldiniz demek daha doğru olur."

"Elvis'le mi evlendik?" Mırıldanıyorum.

Alexander bana deliymişim gibi bakıyor ve ben de neden bu ayrıntıya takılıp kaldığımı açıklayamıyorum.

"Sonunda töreni yapmak istediniz mi? Sevgililer Günü bizim için her zaman yoğun bir gün ama bir sonraki çift gelmeden önce bir molamız var," diyor çekici ve yaşlı bir kadın gülümseyerek.

İsim etiketinde Ellen Cupid olduğu ve Elvis'le birlikte yanında duran genç çiftin de James Marie Cupid olduğu yazıyor.

"'Sonunda töreni ' derken ne demek istiyorsun?" Alexander yavaşça soruyor ve ben de bir açıklama için Elvis'e bakıyorum.

"Siz ikiniz buraya koşa koşa geldiniz, evlenmekten bahsediyordunuz ve birbirinize çok aşık görünüyordunuz. Evrakları doldurdunuz ve ödemeyi yaptınız ama önünüzde başka çiftler vardı, bu yüzden beklemek zorunda kaldınız. Bize caddenin aşağısındaki kumarhaneye gidip yüzük alacağınızı ve hemen döneceğinizi söylediniz. Ama hiç geri gelmediniz. Dikkatinizin dağıldığını düşündük; hepimiz ikinizin buraya geri dönüp anlaşmayı imzalamasını bekliyorduk."

Kalbim sıkışıyor ve içten içe Alexander'la evlenmeyi umduğumu fark ediyorum.

"Yani... evli değil miyiz?" Yavaşça soruyorum, bir kez daha açıklığa kavuşturmak istiyorum.

"Hayır, henüz değil," diyor Elvis sabırlı bir gülümsemeyle. Alexander'a bakmaya korkuyorum.

Ya rahatlamış görünüyorsa? Ne mi düşünüyorum? Tabii ki rahatlamış görünecek. Biz çıkmıyoruz, bana hiç ilgi göstermedi bile. Tabii ki kör kütük sarhoş olup asistanıyla Las Vegas'taki bir şapelde Elvis'in nikah şahitliğinde evlenmediği için mutlu olacak.

Bu şimdiye kadar düşündüğüm en çılgınca cümle olabilir.

"Evlenmek mi istiyordun?" Elvis tekrar dener.

Ona boş boş bakıyorum. Alexander da aynı şeyi yapıyor olmalı çünkü o da cevap vermiyor. Yine de kontrol etmek için ona bakmaya çok korkuyorum.

"Ah, düğün öncesi gerginliği," diyor Elvis küçük bir kıkırdamayla. "Bunu her zaman görüyoruz ama endişelenmenize gerek yok. Aşk Tanrısı'nın

Şapel özeldir."

"Öyle mi?" Alexander şüpheyile etrafına bakınarak sorar.

Şapel, koyu renkli parke zeminleri ve bozulmamış beyaz duvarlarıyla içeride oldukça güzel. Ön büro düzenli görünüyor ve tüm çalışanlar mutlu ve bir arada görünüyor. Güzel güller, pırıl pırıl vurgu masalarının üstündeki vazolarda oturuyor ve yan tarafta güzel bir bekleme odası var.

"Öyle!" Elvis dikkatimi tekrar ona çekerek şöyle diyor. "Burada evlenen hiçbir çift boşanmadı. Evlendirdiğimiz herkes evli kalır," diyor gururla.

"Gerçekten mi?" diyor Alexander ve ben ona inanmadığını söyleyebiliyorum.

"Gerçekten. Eşim ve ben burada evlendik, oğlumuz da eşiyle burada evlendi," diyor ve diğer iki Cupid çalışanına başıyla selam veriyor.

"Şimdi evlenmek istiyor musun?" Ellen elindeki kitabı karıştırarak soruyor. "Bir saat sonra bir düğünümüz var, ama şimdi yaparsak sizi araya sıkıştırabiliriz," diyor kocaman bir gülümsemeyle.

Donup kaldım.

Buna ne diyeceğim? Alexander'la evlenmek istiyor muyum?

Evet.

Cevap hemen geldi ve beni şok etti. Ondan etkilendiğimi biliyordum, kim etkilenmezdi ki? Sadece duygularımın değiştiğini ve daha derin, daha güçlü hale geldiğini bilmiyordum.

Elbette, onun için çalıştıkça daha da yakınlaştık ve bence o zeki ve komik biri, ama ben ona ne zaman aşık oldum?

Yani, Alexander çok huysuz olabiliyor. Yine de, aslında bunun sevimli olduğunu düşünüyorum. Espri anlayışını ve seviyorum. Ne kadar zeki ve çalışkan olduğuna hayranım, ama bunların hepsi aşk anlamına gelir mi?

Sanırım her zaman aşık olmanın büyük bir şey olduğunu düşünmüşümdür. Filmlerdeki ya da aşk kitaplarındaki gibi. Erkek arkadaşımın gözlerinin içine bakardım ve dünya değişirdi. Aşk beni vuracak ve onun benim için doğru kişi olduğunu anlayacaktım.

Alexander'da bunların hiçbiri olmadı.

O benim erkek arkadaşım değil. Eğer gözlerinin içine bakıyorsam, muhtemelen bana ters ters bakıyordur ya da alaycı bir şeyler söylüyordur. Bunu hissettiğimde dünyayı sarsan, büyük bir an yoktu.

Bunun yerine, her gün yavaş yavaş, azar azar gerçekleşiyor.

Beni her güldürdüğünde; düştüm. Ne zaman benim için tatlı bir şey yapsa, örneğin beni yemeğe çıkarsa, bana yeni ayakkabılar alsa ya da tatilleri onunla ve ailesiyle geçirmem için beni davet etse, düştüm. Ne zaman bana karşı savunmasız olduğunu görsem, ne zaman bana yemek yememi hatırlatsa ya da benimle ilgilense, düştüm.

Alexander'la tanıştığım günden beri ona aşığım.

Yine de evet diyebilir miyim? Eğer evet dersem ve o hayır derse, bir daha onun yüzüne nasıl bakarım? Yeni bir iş bulup New York'tan ayrılmak zorunda kalacağım.

Alexander'a bir göz atıyorum ve onun da donmuş bir şekilde orada durduğunu görüyorum.

Boşluğa bakıyor ama gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalı ki dönüp bana bakıyor.

Yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum ama o da en az benim kadar korkmuş ve gergin görünüyor.

Saatler hatta günler gibi gelen bir sessizlik içinde duruyoruz ve sonunda daha fazla dayanamıyorum. O beni reddetmeden önce ben onu reddetmeliyim.

"Hayır," diye mırıldanıyorum ve herkes şaşırılmış görünüyor. "Biz evlenmeyeceğiz."

DOKUZ

Alexander

"HAYIR, EVLENMİYORUZ."

Bu beş kelime, sahip değilmişim gibi davranmaktan hoşlandığım kalbimi parçalıyor.

Ona sormak üzereydim. Onunla evlenmek istediğimi, belki de sarhoş hallerimizin bize bir şeyler anlatmaya çalıştığını söylemek üzereydim. Ama ben daha teklif edemedim o konuştu.

Eden'a olan çekimimle her zaman savaştım, ama zamanla, umduğum gibi kaybolmak yerine, ona olan hayranlığım daha da arttı.

Hiç kimsenin olmadığı kadar yanımdaydı. Diğer asistanlar benim yanımda birkaç günden fazla duramazlardı ama Eden öyle değil. Ruh halimdeki değişimleri ve huysuz tavırlarımı idare edebiliyor. Hatta bunu eğlenceli bile buluyor.

Hasta olduğumda bana çorba ve ilaç getirdi, anlaşmaları zamanında bitirmek için sayısız gece benimle birlikte geç saatlere kadar çalıştı,

ve ailemle benden daha iyi anlaşıyor. Her yıl doğum günü ve Noel hediyeleri için alışveriş yapmama yardım ediyor ve annemle benden daha çok konuşuyor.

Benden daha zeki ve zekâsı başka hiçbir şeye benzemiyor. Komik, güzel, yetenekli ve çalışkan.

O benim mükemmel eşim.

Şimdi şansımı kaçırdım.

Keşke tereddüt etmeseydim. Hayatımın başka hiçbir alanında asla donup kalmam ama Eden söz konusu olduğunda yanlış bir hareket yapıp onu kaybetmekten çok korkuyorum.

Ona bakmak acı veriyor ama bakıyorum ve verdiği cevaptan neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi görüldüğünü görünce şaşıyorum.

O da beni istiyor ve benim gibi korkuyor olabilir mi?

"Tamam, eğer fikrini değiştirirsen, bize haber ver."

Frank/Elvis üzgün bir bakışla cevap verir.

Bize baktığında ne gördüğünü merak ediyorum. Acaba burada evlenen herkesin birlikte kaldığı sadece bir efsane mi?

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, Eden'in dirseğinden tutup onu kaldırıma çıkarıyorum.

Güneş batmaya başlıyor ve henüz bir şey yemediğimizi fark ediyorum.

"Aç mısın?" Soruyorum ama başını hayır anlamında sallıyor. Konuşmuyor ve keşke ne diyeceğimi bilseydim.

Onu sevdiğimi ağzımdan kaçırmalı mıyım? Onunla evlenmek istediğimi, bunun ani ve çılgınca görüldüğünü bilsem bile?

Otele dönüş yolu sessizdi, ikimiz de kendi içimizde kaybolmuştuk.

Düşünceler. Asansörde başka bir çiftle birlikte yukarı çıkıyoruz.

Ellerini birbirlerinden uzak tutamıyorlar ve ben onlardan nefret ediyorum. Ben ve Eden olmasını istiyorum.

Anahtar ondaydı ve bizi odaya aldı. Acaba mi diye düşünüyorum. Onunla bir odada kilitli için çok erken gibi geliyor. Duvarlarımı örmeliyim ki kalbimin ne kadar kırık olduğunu görmesin.

"Ben toplanmaya başlayacağım. Oda servisi sipariş etmek ister misin?" diye soruyor, yüzüme bile bakmadan.

"Gidip bize bir şeyler getireyim."

Başını sallıyor, köşeyi dönüp yatak odasına doğru ilerliyor.

Asansörle aşağı inerken derin bir nefes alarak kapıya doğru koşuyorum. Hala onun kokusunu alabildiğime yemin ediyorum ve kalbimin üzerindeki noktayı ovuyorum.

Las Vegas sokakları kalabalıklaşmaya başlıyor ve restorana kadar yürüyüp hamburgerlerimizi alıp otele dönmem bir saate yakın sürüyor.

Bir yanım keşke daha uzun sürseydi diyor.

Hâlâ maskem yerine oturmuş gibi hissetmiyorum ama daha fazla oyalanamam. Anahtarımı kapıda kaydırıyorum ve Eden'ın oturma odasında durup pencereden Las Vegas silüetine baktığını görmek için kapıyı iterek açıyorum.

"Yemek geldi," diyorum, kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum ve kese kâğıdını tezgâhın üzerine fırlatıyorum.

Burnumu çektiğimi duyuyorum ve Eden'ın gözyaşlarını yanaklarından sildiğini görmek için başımı kaldırıyorum.

"Neyin var?" Soruyorum ve mesafemi korumayı ve ona karşı profesyonel kalmaya çalışmayı tamamen unutuyorum.

Onu kollarımla sarıyorum ve kendime doğru çekerek çalışıyorum. Parmakları gömleğimin içine kıvrılıyor ve

Beni kendine bağlıyor. Sanki ben onu itebilirmişim gibi.

Kendini kontrol altına alıp yüzünü silmeden önce birkaç dakika ağlıyor. Normalde soluk olan teni şimdi pembe ve lekeli ama bana hala mükemmel görünüyor. Büyük yeşil gözleri ıslak ve gözlerindeki hüzünlü bakışı görmek kalbimi kırıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Yumuşakça soruyorum.

Tereddüt ediyor, kararsız görünüyor ve ben omuzlarından tutup onu sarsmak istiyorum. Onu üzen şeyin ne olduğunu hemen şimdi bana söylemesini talep etmek istiyorum ki onu yok edebileyim.

Sonra söylediği şey beni şoke etti. "Evet demek istedim. Seninle evlenmek istedim."

ON

Eden

Süite bu kadar çabuk dönmesini beklemiyordum. Yakın olduğunu bilseydim, bundan sonra ne yapacağımı düşünmeye çalışırdım. Onun için çalışmaya devam edip edemeyeceğimi sorguluyorum. Böyle hissederken olmaz.

Her şey acıtıyor ve onu her gün görüp kalbim yerinden sökülüyormuş gibi hissetmeyeceğimden emin değilim. New York'a, onunla bu kadar yakın çalışmaya geri dönebileceğime gerçekten inanıyor muyum? Onunla birlikte otel odasına geri dönmek bile cehennem gibiydi.

Yemek için dışarı çıkacağını söylediğinde rahatlamıştım. Sonra kalbim kırıldı. Benimle yalnız kalmak istemediği için mi gidiyordu? O da mı bunun garip olduğunu düşünüyordu? Bırakmamı mı istiyordu?

Bana neyin yanlış olduğunu sorduğunda ve beni kollarına aldığı anda, birkaç değerli saniye için her şey yolundadır. Gerçek dilimin ucunda ve kelimeleri söylemeyi o kadar çok istiyorum ki.

Seni seviyorum. Seninle evlenmek istiyorum. Senin de beni istemeni istiyorum.

Beni tutmasına, gömleğine sarılıp ağlarken beni rahatlatmasına izin vermiştim.

Sonra aklıma geldi.

Bu onu son görüşüm olabilir. Onun için çalışmaya devam edemem, artık onu sevdiğimi biliyorum. Peki kaybedecek neyim var? Neden şimdi ona gerçeği söylemeyeyim? En azından nasıl hissettiğinden emin olurdum.

Kendimi sorgulamadan önce yaşları siliyorum ve onun fırtınalı mavi gözlerine bakıyorum.

"Evet demek istedim," diye yutkundum, gerisini zorlukla . "Seninle evlenmek istedim."

Alexander şok oldu. Eğer kalbim ve gelecekteki mutluluğum dışında bir şeyden bahsediyor olsaydık yüzündeki ifade komik olurdu.

"Sadece bilmen gerektiğini düşündüm," diyorum bir dakika sonra hâlâ cevap vermeyince.

Ondan bir adım geri çekilmek istiyorum ama o beni durduruyor. Parmakları omuzlarıma dolanıyor ve beni olduğum yerde sabit tutuyor.

"Tekrar söyler misin?"

Yutkundum. İlk seferinde kelimeleri zar zor çıkarmıştım. Şimdi tekrar söylememi mi istiyor?

"Eden. *Lütfen*," diye yalvarıyor ve sonunda yüzündeki ifadeyi fark ediyorum.

Neredeyse... umutlu görünüyor.

"Seninle evlenmek istedim," diye fısıldıyorum usulca, ama o beni duyuyor.

Gülümsüyor, rahatlamış görünüyor.

Yüzümü ellerinin arasına alıp beni öpmeden önce "Tanrı'shükür," diye mırıldanıyor.

Ona doğru bir adım ve tökezleyerek kanepeye düşüyor. Kıkırdıyorum ama kalçalarımın tutup beni kucağına çekince sesim kesiliyor.

Ağzımla savaşıırken boğazının derinliklerinden boğuk bir ses çıkarıyor. Birdenbire tek yapabildiğim hissetmek oldu. Dudakları kabaca eğiliyor ve beni içine çekiyor, emiyor.

Koltuğa doğru kayıyor, alt dudağımı ısırırken ve dilimi onunkiyle karıştırırken ona karşı kendimi kullanmam için bana daha fazla yer açıyor. Tam da havam tükenmek üzereyken, büyük bir aceleyle tadıma bakıyor. Nefesim kesiliyor, toparlanmadan önce hızlı bir nefes almak için dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum. Ciğerlerimin dolmasıyla uzanıp parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve daha fazlası için onu kendime çekiyorum.

Alexander'da artık hiç tereddüt yok, sadece mutlak bir açlık var. Beni öperken, beni tekrar tekrar yutarken derin homurtular boğazına doğru ilerliyor.

Sonunda ciğerlerimize oksijen çekmek için öpüşmeyi kesiyoruz. Alnımı onunkine yaslıyorum, burunlarımız zar zor birbirine değiyor.

"Ben de seninle evlenmek istiyorum," diye itiraf ediyor, ikimiz de hâlâ değerli havayı ciğerlerimize çekiyoruz.

"Bizi durduran ne?" İkimizi de şaşırtarak soruyorum. Alexander sırtıyor ve beni çabucak tekrar öpüyor.

"Cupid's Chapel'i arayacağım ve bu gece bize zaman ayıramayacaklarını soracağım."

Başımı sallıyorum ama o çoktan cep telefonunu çıkarıp numarayı aramaya başlamış bile. O numarayı çevirip birinin beklerken ben kanepeye yığılıyorum. Konuşmanın onun tarafını dinliyorum ve bizi araya sıkıştırabileceklerini söylediklerinde gülümsüyorum.

Muhtemelen gergin ya da endişeli olmam gerekirdi ama tek hissettiğim heyecan. Alexander ve benden eminim. Birbirimiz için ne kadar doğru olduğumuzu içimin derinliklerinde hissedebiliyorum. Biz birlikte olmak için yaratılmışız.

"Bizi sığdırabilirler. Görünüşe göre limuzinli paket için ödeme yapmışız, o yüzden şimdi bizi alması için bir tane gönderiyorlar. Yakında burada olur."

O kanepeye yaklaşırken ayağa kalkıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

"O zaman hemen üstümü değiştireceğim."

Başını sallayarak beni yatak odasına kadar takip ediyor. Duşa giriyor ve ben de yedek olarak yanımda getirdiğim beyaz elbiseyi çıkarıyorum. Genelde beyaz giymem ama şimdi iyi ki yanıma almışım diyorum.

Alexander banyodan makyajımı düzeltiyordum. Üzerine bir takım elbise giymiş ve ne giydiğimi görünce gözleri açılınca gülümsüyorum.

"Görünüyorsun-"

Çalan telefon onun sözünü kesiyor ve topuklarımı çekerken telefonu açmasına izin veriyorum.

"Limuzin aşağıda bizi bekliyor."

Koluna giriyorum, aşağı inip dışarı çıkarken kendi kendime sırtıyıyorum. Kaldırımın kenarına dev bir limuzin park etmişti ve ben kıkırdıyordum. Alexander onu gördüğünde eğlenmiş gibi görünmüyordu ama benim kahkaham onunkini de ateşledi.

Benim için kapıyı tutarken şoföre "Teşekkürler," diyorum ve o da başını sallıyor.

Alexander benden sonra içeri giriyor ve ikimiz de etrafa bakıyoruz.

"Baloya gidiyormuşum gibi hissediyorum," diye mırıldanıyor ve ben kahkahalara .

Limuzin kaldırımından uzaklaşırken beni tutup kucağına sürüklüyor. Kucağına oturdum, parmaklarımı kalın saçlarına .

Dudaklarımız birleşiyor ve ben ona açılıyorum, o dilini benimkine doğru kaydırırken ağzının içinde inliyorum. Alexander ellerini vücudumdan aşağı kaydırıyor, vücudumdaki alaycı dokunuşlarına devam etmeden ve kalçalarımı kavramadan önce elbisemin içinden göğüslerimi avuçlamak için duruyor.

Ellerimi göğsüne götürüp gömleğini yumruklamaktan kendimi alıkoyamıyorum, parmaklarımla kumaşını o kadar sert büküyorum ki düğmeler zorlanmaya başlıyor. Alexander homurdanarak kıçımı avuçluyor ve beni pantolonundaki kalın çıkıntıya doğru çekiyor. Kendimi o sert çıkıntıya karşı sallanmaktan alıkoyamıyorum.

Ona sürtünüyorum, ihtiyacım olan sürtünmeyi elde etmeye çalışıyorum, ama yeterli değil. Alexander inliyor, titreşimler dudaklarımı gıdıklıyor. Bacaklarındaki kasların altımda gerildiğini ve esnediğini hissediyorum ve elimde olmadan ona daha da sert sürtünüyorum.

"Eden. Bekle," diye indiriyor Alexander, ben boynunda bir izi öperken. "İlk seferimizin bu limuzinin arkasında olmasını gerçekten istiyor musun?"

"Gerçekten daha fazla beklemek istiyor musun?"

Alexander'ın parmakları kıçımı daha sıkı kavırıyor, ona daha sert sürtünmeme yardımcı oluyor ve ikimiz de inliyoruz.

"Haklısın," diyor ve bir de bakıyorum ki elbisemin fermuarını indirmiş, beni limuzinin zeminine yayıyor.

Üstüme düşüyor, boynumu, çenemi, yanağımı ve nihayet beni öperken kollarıyla beni hapsediyor.

Dudaklar.

Saatler gibi gelen ama sadece dakikalar olabilen bir süre boyunca birbirimize dokunarak, yalayarak ve öperek kayboluyoruz. Hava almak için ayağa kalktığımda, ikimizin de hala giyinik olduğunu ve bunun işe yaramayacağını fark ediyorum.

Gömleğine saldırıyorum, düğmelerini çözmek için acele ediyorum. O bacaklarımın arasında diz çökmüş, kemerini ve pantolonunun düğmesini çalışırken ben de elbisemi başımın üzerinden çekip külotumu çıkarıyorum.

Tekrar uzanamadan beni sırtüstü yatırıyor ve bacaklarımı ayırıyor, dikiş yerimi yalıyor ve beni inletiyor.

Hırlıyor ve klitorisimi emiyor, sonra gözlerimin içine bakmak için başını kaldırıyor. Alexander'ın bacaklarımın arasındaki görüntüsü gerçekten görülmesi gereken bir şey. Bana bakışından, parmaklarının kalçalarımın girişinden ve beni kendisine açık tutuşundan neredeyse boşalacaktım.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Ben de seni seviyorum."

Kelimeler dudaklarımdan çıkmaz amımı yalamak için tekrar aşağı dalıyor. Alexander klitorisimi emiyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan bir parmağını içime sokuyor. Beklenmedik istila karşısında çığlık atıyorum ve sonra kalçalarımı daha derine inmesini sağlamaya çalışıyorum.

Parmağıyla beni becerirken kendini izleyebilmek için hafifçe arkasına yaslanıyor. Özensiz ıslak sesler alanı dolduruyor ve beni beklentiyle titretiyor. İkinci parmağını eklediğinde çıkan iniltiyi tutamıyorum. Çok yakınım, çok, çok yakınım...

Alexander'ın gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi. Bana sanki başına gelen en iyi şeymişim gibi bakıyor. Sanki hayatında gördüğü en iyi şeymişim gibi.

Lezzetli bir coşku dalgası bedenimi kasıp kavururken ve kemiklerimi titretirken gözlerimi kapatıyorum.

" bu Eden," diye fısıldıyor sıırıslıklam olmuş doğru.

Sonra parmaklarının itişiyile eş zamanlı olarak klitorisimi emerken artık konuşmak yok.

Kaslarım gerilirken nefesimi tutuyorum. Bir an için boşlukta asılı kaldım, havada asılı kaldım, uçtum. Dilinin sert, acımasız ritmi klitorisimde neredeyse acı verici, en görkemli şekilde ezici. Parmaklarını büküp yukarı kıvrıyor, orgazmımın ilk dalgası içimden taşarken vücudumdaki gerginliği kırıyor.

Sırtımı limuzinin zeminine yaslıyorum ve haykırıyorum. Muhtemelen şoförün ya da dışarıdaki herhangi birinin bizi duymasından endişelenmeliyim ama yapamam. Bacaklarım kafasına çarpıp onu oraya hapsederken olmaz. Alexander ellerini kığımın altına kaydırıp yumuşak etimi sıkarken olmaz. Sertçe.

Orgazmım içimden akarken onun ağzına doğru eğildim.

Orgazm vücudumu hızla parçalıyor, beni nefessiz bırakıyor ve yüksekliğimden aşağı indiğimde hareket edemiyorum.

Alexander bacaklarımın arasından dizginlenemez bir şehvetle bana bakıyor. Bunu düşünmek için durmuyorum, sadece onu tutuyorum, vücuduma çekiyorum ve onu öpüyorum, dudaklarında kendimi tadıyorum ve benim için açılırken yumuşakça inliyorum.

Dudağını ısııyorum ve bacaklarımı onun için daha geniş açıyorum, tenini benimde daha fazla istiyorum. Ona her yönden bağlı olmak istiyorum. Kalçalarını bacaklarımın arasına yerleştiriyor, sıcak ve ağır siki yarığımın üzerinde uzanıyor.

Kalçalarını itmeye başlıyor, kocaman aletini kıvrımlarım boyunca kaydırıyor ve balımı topluyor. Sikinin başı şişmiş klitorisime her dokunduğunda sinirlerim cızırdıyor ve patlıyor. Yemin ederim sırf bu yüzden boşalabilirim.

"Benim için hazır mısın, tatlım?" Alexander sikini kaygan kıvrımlarımın arasından geçirirken fısıldıyor.

Alexander'ın güzelliğini takdir etmek için bir saniye duruyorum. Geniş omuzları ve güçlü kollarındaki kaslar, beni ezmeye dikkat ederek kendini tutarken geriliyor. Gözlerim bronz teninde gezinirken belirgin göğüs kasları ve karın kasları benim için esniyor. Bakışlarımı tekrar onunkilerle buluşturmada önce kendime birkaç saniye daha aval aval bakma izni veriyorum.

"Tanrım evet," diyorum kalçalarımı yukarı doğru eğip onu bedenime almaya çalışırken.

Alexander kıkırdıyor, sırsıklam olmuş deliğime yaklaşırken beni öpmek için başını eğiyor.

Aletin ucu giriş yerimi dürtüyor, sadece bir santim kadar içeri giriyor. Öyle bile olsa, açıklığım onun büyüklüğünü karşılamak için geriliyor, içimde yanma hissi yırtılıyor ve kaslarım protesto için sıkılıyor.

"Seni yakaladım Eden," diye fısıldıyor beni yavaşça öpmeden önce dudaklarıma. "Bunu senin için çok iyi hale getireceğim."

Alnını alnıma bastırıyor ve bir santim daha içeri giriyor, sonra bir santim daha.

"Benimle alay etmeyi bırak," diye inliyorum ve dudaklarıma karşı gülümsediğini hissedebiliyorum.

İçime tamamen girerken beni öpüyor. Bir çığlık atıyorum, kaslarım onun büyüklüğünü protesto ediyor ve Alexander kendini hareketsiz tutarak içimdeki hissine alışmam için bana zaman veriyor.

"Aman Tanrım, Alexander, siktir..." İnliyorum, onu orada, içimin derinliklerinde tutmak için ayak bileklerimi arkasından geçiriyorum.

"Eden," acı çekiyormuş gibi boğuk bir ses çıkardı.

Yavaşça hareket etmeye başlıyor, ikimizin de bir ritim bulmasına izin veriyor. Çok geçmeden homurdanarak kalçalarını benimkilere vuruyor, neredeyse sonuna kadar çekip sert bir eve çarpıyor. Boğazımdaki çığlıkla boğuluyorum ve sırtımı limuzinin zeminine yaslıyorum, o içime girip çıkarken sırtını pençeliyorum. Sonuma her vuruşunda vücudum elektrik çarpmış gibi sarsılıyor. Limuzin her durduğunda bizi birbirimize daha da itiyor ve ikimiz de inliyoruz.

"Yapma... dur..." İri bedenine yapışırken nefes alıyorum.

"Hiç şansın yok," diye hırlıyor, emmek için eğiliyor Sütüyenimin içinden meme uçlarımdan birine dokundu.

Ağzıma doğru yalayarak ve ısırarak ilerlerken itişleri daha da sertleşiyor, hızlanıyor. Dudakları benimkilerden birkaç santim uzakta. Tek düşünebildiğim beni sikerken onun tadına bakmak.

"Bırak, Eden. Tuttum seni. Benim için gel."

Uzun, sert darbelerle içime girerken beni öpüyor. Sikiyle o kadar doluyum ki tam nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Ayak bileklerimi arkasından çözüyorum ve ayaklarımı yere düz bir şekilde koyuyorum, böylece onu itme için itme ile karşılayabiliyorum.

"Tanrım, inanılmaz hissediyorsun," diye mırıldanıyor boynumun kenarına doğru.

Orgazmım içimden geçerken çığlık atıyorum, şimdiye kadar yaşadığım en yoğun anda tüm kaslarım aynı anda kasılıyor. Kanım damarlarımda dolaşan keskin jilet bıçakları gibi hissediyor, acı zevkimi bilinmeyen yüksekliklere çıkarıyor.

İnliyorum ve duvarlarımı onun sert uzunluğunun etrafına sıkıştırıyorum, şu anda ona herhangi bir kelime veremiyorum. Vücudum lezzetli bir şekilde ağrıyor ve kullanılıyor, amım şişmiş ve hassas ve başka bir şeye dayanabileceğimi sanmıyorum.

"*Siktir!*"

Alexander içime o kadar derin batıyor ki, sıcak döllerini içimin derinliklerine fişkirtiyor.

"İyi misin?" diye fısıldıyor birkaç dakika sonra, ikimiz de limuzinin zeminine yayılmış yatarken.

"Uhhmm," diye anlaşılmaz bir şekilde iç geçiriyorum ama Alexander anlıyor gibi görünüyor.

Birbirine dolanmış uzuvlar ve kuruyan terler içinde uzanmış, aynı havayı soluyor ve birbirimize sarılıyorduk. Her zaman böyle bir aşk istemiştim ve bunu bana verenin patronum Alexander olacağını kim tahmin edebilirdi ki?

"Evlenmeye hazır mısın?" diye soruyor, sesi düzensiz ve gergin.

Gülüyorum, kendi sesim nefes nefese çıkıyor.

"Kesinlikle."

ON BİR

Alexander

EDEN ve ben kıyafetlerimizi düzeltmeyi ve saçlarımızı düzeltmeyi henüz bitirmiştik ki limuzin şapelin önüne yanaştı.

"Sevgililer Günü'nde Las Vegas'ta Cupid's Chapel adında bir şapelde evleneceğimizi biliyorsun, değil mi?" Eden bana soruyor ve ben de ona sırtıyorum.

"Farkındayım, evet."

"Ames ve Anthony'nin hayatının geri kalanında bu konuyu gündeme getireceklerini de biliyorsun."

"Evet, bunu ben de biliyorum," diyorum gülerek. "Yine de yapmak istiyorum."

Çıkmasına yardım ettim ve onu içeri götürdüm. Az önce çıkan bir çift var ve Eden ile benim de onlar kadar aşık görünüp görünmediğimizi merak ediyorum.

Ona doğru bakıyorum ve bana bakmaya görüyorum.

Hayır, biz onlardan daha aşık görünüyoruz.

Ona sırtıyorum ve giriş yaparken elimi onun elinin etrafında sıkıyorum.

Ellen ön taraftaki bankonun arkasında ve kiliseye tekrar girdiğimizde bize gülümsüyor.

"İkinizin geri döneceğini biliyordum," diyor sinsi bir sırıtışla ve Eden'i kendime doğru çekiyorum.

Ellen'ın oğlu James lobiden içeri girerken, "Artık sizin için hazırız," diyor.

Onu içeri kadar takip ediyoruz ve şapelin ne kadar güzel olduğuna şaşıyorum. Beyaz dış cephe kaplaması ve pembe vurgularıyla dışarıdan biraz yıpranmış. Ama içeride her şey tertemiz.

Koyu renkli parke zeminler krem-beyaz duvarlarla eşleştiriliyor ve James'i koridorda takip ediyoruz. Misafirler için altı sıra var ama biz sadece kendimiz varız. Ailemin buna şahit olamadıkları için çok kızacaklarını biliyorum ama Eden'i eşim yapmak için daha fazla bekleyemem. Ya bunu atlatırlar ya da onların önünde onunla tekrar evlenirim.

Ön tarafta küçük bir sahne var ve Frank orada, Elvis gibi giyinmiş.

Önünde durduğumuzda dostça bir gülümsemeyle "İkiniz de hoş geldiniz," diyor.

Parmaklarımı Eden'ın parmaklarının arasından geçiriyorum ve o beni hafifçe sıkarken gülümsüyorum. James'in karısı Marie yan kapıdan çıkıyor ve Eden'a gülümseyerek bir buket kırmızı gül uzatıyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldıyor Eden'a. O da teşekkürlerini mırıldanıyor.

Yumuşak bir müzik çalmaya başlıyor ve Frank bize bakıyor.

"Biraz aceleye geldiği için üzgünüm. Sizi diğer iki randevunun arasına sıkıştırmak zorunda kaldık," diyor Frank özür dileyerek, ama ben

Biliyorum o Edenve I Yapma. Bakım.

Biz sadeceistiyorum için zaten evli olmak.

Eden tatlı bir sesle, " değil," diyor ve Frank gülümsüyor.

"Hazır mısınız?"

İkimiz de başımızı sallıyoruz, birbirimizin ellerini daha sıkı sıkıyoruz.

"Bugün burada toplanmış bulunuyoruz..." Frank en iyi Elvis aksanıyla başlıyor.

Eden buna kıkırdıyor ve töreni başlatırken onu duymazdan . Onun yerine Eden'a bakıyorum ve nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyorum.

Mükemmel görünüyor. Beyaz elbisesinin kıvrımları sımsıkı sarılmış, saçları ellerimden ve limuzinin zemininden dolayı hâlâ dağınık. İlk kez bir limuzinin arkasında birlikte olduğumuza hâlâ inanamıyorum. Ona sahip olmak için bir saniye daha bekleyemezdim.

Hiç böyle hissetmemiştim. Geçmişte çok fazla flört ettiğimden değil, ama *şu anda* biriyle birlikte olmak için ezici bir ihtiyaç hissetmemiştim. Sadece Eden içimdeki bu arzuyu ortaya çıkarabilir ve ona dokunmazsam ölecekmişim gibi hissettirebilir.

"Yüzükler sende mi?" Frank soruyor, ben de başımı sallıyorum ve ikimizin de dün gecedен kalma yüzükleri hâlâ taktığımızı göstermek için elimi kaldırıyorum.

Frank gülüyor ve sonra bize genellikle artık onları kaydırarak taktığımızı söylüyor. Bantları çıkarmamız ve birbirimize vermemiz birkaç saniyemizi alıyor.

"Şimdi, sen, Alexander Bronson, Eden Camrie'yi eşin olarak kabul ediyor musun; iyi ya da kötü, zengin ya da fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana kadar sevmek ve beslemek için?"

"Evet," diyorum hemen, Eden'ıma bakıp yüzüğü parmağına geçirirken deli gibi sırtıyorum.

"Ve sen, Eden Camrie, Alexander Bronson'ı kocan olarak kabul ediyor musun; iyi günde kötü günde, zengin ya da fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana kadar sevmek ve bağlanmak için?"

"İstiyorum," diye fısıldıyor Eden, gözleri yaşlarla dolmaya başlıyor. O slaytlar ve halka üzerine benim parmakve o hissediyor Sanki yüzük takıldığında dünyada her şey yolunda gidiyormuş gibi. parmağımda.

"Nevada Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz!"

Eden'ı tutuyorum, sırtını eğiyorum ve üzerine bir öpücük kondururken kıkırdamasına neden oluyorum. O da beni öpüyor, Cupid ailesi bizi alkışlarken dili benimkine karışıyor.

Sırtarak geri çekiliyorum ve Eden ışıldıyor, neredeyse parlıyor. Frank bir Elvis şarkısı söylemeye başladı ve ben de bunu Eden'ı alıp kapıya yönelmek için bir işaret olarak kabul ettim. Sesi iyi gelmediğinden değil, sadece karımla yalnız kalmaya hazırım.

Dışarı çıkarken Ellen bizi durduruyor, ikimiz de deli gibi sırtıyoruz.

"Video ve fotoğraflarınızı unutmayın!" sesleniyor ve güzel beyaz bir çantayı bize doğru sallıyor. "Limuzin sizi istediğiniz yere götürecekt," diye hatırlatıyor ve Eden'ı dışarı çıkarıp tekrar limuzine bindirirken ona sırtıyorum.

Otele dönerken yol boyunca gençler gibi öpüştük.

Limuzin ön tarafa yanaşır yanaşmaz, dışarı fırlıyor ve asansör banklarına doğru koşuyoruz. Şimdi *biz* çiftiz

asansörde ellerini birbirlerinden uzak tutamıyorlar ve bu harika hissettiriyor. Eden'ın parmakları saçlarıma gömülmüş, ben köşeye sıkıştırıp anlamsızca öperken dudakları benimkilere kilitlenmiş.

Zemine ulaşır ulaşmaz onu süitin kapısına sürüklüyorum ve kilidi açıyorum. Son anda onu eşikten geçirmeyi hatırlıyorum ve odaya tökezleyerek girip doğruca yatak odasına yöneldiğimizde gülüyor.

Sabırlı olmaya, yavaş gitmeye çalışıyordum. Gerçekten, yemin ederim öyleydim. Ama Eden kollarımda , kulağıma müstehcen şeyler fısıldarken, yavaş gitmeyi atladım.

Onu yatağın üzerine taşıyorum, ayaklarını indiriyorum ve vücudunun benimkinden aşağı kaymasına izin veriyorum. Elbisesi aramıza sıkışıyor ama kalınlığımı hâlâ hissedebildiğini biliyorum. doğru itiyor, sertleşmiş sikime sürtünüyor ve ikimizi de kızdırıyor.

Elbisesini başından çekiştiriyorum ve sütyenini açıp askılarını kollarından aşağıya doğru sürüklüyorum. Bu onun göğüslerine ilk bakışım ve gördüğüm manzara karşısında ağzım sulanıyor. Onları tatmam gerekiyor.

Onu yatağa itiyorum, ağzım tatlı göğüslerinden birine yapıyor ve sikimi onun sıcak küçük amına sürtüyorum.

"Alexander!" Eden inliyor ve benim horozum onun adımı böyle söylediğini duyunca sızıyor.

Meme ucunu emerken dilime karşı sertleşiyor, ağzımın çatısına doğru yuvarlıyor ve

Nefes nefese kalıp daha fazlası için yalvarana kadar dişlerimi zirvede gezdiriyorum.

"Lütfen, içimde olmana ihtiyacım var," diye yalvarıyor, sesi nefes nefese ve çaresiz.

Ayağa kalkıp ona bakarken takım elbisemin pantolonu sikimi boğuyor. Hala külotunu ve o lanet topuklu ayakkabılarını giyiyor ve yürüyen ıslak bir rüya gibi görünüyor.

Kendi kıyafetlerimi çıkarmak için acele ediyorum, gözlerini tüm zaman boyunca hareketlerimde hissediyorum. Gözlerinin üzerimde olmasını seviyorum ve yukarı bakıp dudaklarını yaladığını gördüğümde sikim daha fazla sızıyor.

"Beni mi istiyorsun canım?" Alay ediyorum ve o da bana sırtıtıyor.

Külotunun kenarına uzanıp bacaklarından aşağıya doğru çekerken, "Evet tatlım," diye şımarıkça karşılık veriyor.

Yüksek topuklu ayakkabılarını çıkardı ve sonra önümde çırılçıplak kaldı.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, onun benim olduğunu anladığımda kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

Hepsi benim.

"Bayan Bronson," diye fısıldıyorum, deniyorum. "Becer beni, Bay Bronson."

"Evet, canım."

Kalçalarından tutup onu yatağın kenarına sürüklüyorum ve yüzümü bacaklarının arasına gömüyorum.

"Alexander!" diye bağırıyor tavana, ben onun tatlı klitorisini ağzıma alıp dilimi sinir yumağının üzerinde gezdirirken.

Eden'in parmakları saçlarımı kavırıyor ve bacakları kulaklarımdan etrafında kenetlenerek amını yüzüme sürüyor.

Tanrım. O çok seksi.

Parmaklarımı ekliyorum, klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve dilim aşığı inerek tüm sularını yalıyor. Sırılıklam oldu ve ona zevk vermek için ellerimi ve ağızımı kullanmaya devam ediyorum. Yüzüme karşı boşalması uzun sürmüyor.

Orgazmı boyunca onu yalıyorum, ağızımı sürerken zevkini uzatmaya çalışıyorum.

Yatağı doğru gevşiyor, nefes nefese, meme uçları pembe tepeler gibi ve tüm vücudu kızarmış. Dudaklarımı yalıyorum, onu böyle görmek hoşuma gidiyor. Onunla birlikte yatağı tırmanmak niyetiyle ayağı kalkıyorum ama Eden oturup bana yaklaşarak beni şaşırtıyor.

Eli sikimin etrafını sarıyor ve o anda boşalmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. Eden öne eğilip dudaklarını sikimin ucuna sararken bana muzip bir bakış atıyor.

"Siktir! Siktir!" Beni kaygan ağızına daha fazla alırken tıslıyorum.

Ben yükümü boğazına boşaltmamaya çalışırken, dili sikimin alt tarafındaki damarı izliyor ve elleri taşaklarımı kavrayıp masaj yapıyor.

Yanakları çukurlaşırken ve beni sertçe emerken "Eden," diye boğuluyorum.

Mırıldanıyor, eli tabanı kavırıyor ve başı uzunluğumun üzerinde sallanırken beni ağızına alıyor.

Parmaklarım saçlarına dolanıyor ve sıkılaşıyor. Dudaklarının uzunluğumun etrafına gerilmiş hayatım boyunca gördüğüm en ateşli şey, ama karımla sevişmek istiyorum.

Geri çekiliyorum, sikim bir patlamayla ağzından kayıyor ve bana surat asıyor.

"Sonra," diye söz veriyorum ve o da gülümsüyor.

Onu kucağıma alıp yatağın ortasına sürüklüyorum ve üzerine yerleşiyorum. Dizlerim bacaklarını ayırıyor ve sikim sıcak ve ağır bir şekilde ıslak amcığına yaslanıyor. Sikim hala ağzından ıslak ve gözlerimi kapatıyorum, eğer ona batarken izlersem, tamamen içeri girmeden önce boşalacağımı biliyorum.

Eden ve ben birlikte boşalırken uzun ve yüksek sesle inliyoruz. Bana bir eldiven gibi uyuyor ve çok sıkı.

Ben onun içinde hareket etmeye başlarken Eden'in tırnakları sırtıma batıyor. Yavaş gitmek, onunla sevişmek istiyordum, ama etrafıma sarılır sarılmaz kontrolüm kırıldı.

Hızımı artırıyorum ve kısa süre sonra ona vuruyorum, ikimiz de kovalıyoruz, buna ihtiyaç duyuyoruz ve aynı zamanda bunun asla bitmesini istemiyoruz. Aşağı uzanıp klitorisini öfkeyle ovuyorum, benden önce boşalmasını istiyorum.

"Aman Tanrım, Alexander," diye pantolonunu indirirken beni itiş kakışla karşılıyor.

Klitorisini çimdikliyorum ve duvarlarının aletimin etrafına yapıştığını hissediyorum, beni mümkün olan en iyi şekilde acı verici bir şekilde sıkıyor. Eden çığlık atıyor ve üzerime fışkırıyor, serbest bırakılması kıvrımlı küçük vücudunu harap ediyor.

Bacaklarını tekrar kalçalarımın iki yanına indiriyorum ve tekrar üzerine eğilerek iniltilerini ve coşku çığlıklarını yutuyorum.

Sikim şişerken hala onun içindeyim.

Dudaklarımı onunkilere doğru , amının derinliklerine boşalırken tenine doğru kükrüyorum. Daha fazla dölümü içine boşaltırken itmeye devam ediyorum.

"Tanrım," diye inliyorum boynuna, sonunda kafam güzelken.

Yavaşça içinden çıkıyorum, yanına uzanıyorum ve onu kollarıma çekiyorum. Las Vegas'tan gelen ışıklar pencereden içeri süzülürken ikimiz de birbirimize sarılarak rahatlıyoruz.

Duş almamızı ve ardından onu tekrar yememi önermek üzereydim ki Eden konuştu.

"Ailen ne diyecek?" diye yüksek sesle merak ediyor ve ikimiz de donup kalıyoruz.

Ona bakıyorum ve bir kahkaha patlatıyor. Elimde olmadan ona katıldım.

ON İKİ

Eden

BİR YIL SONRA.

"Beni buna ikna etmene izin verdiğime İNANAMIYORUM. Buraya geri dönmeye," diye inliyor Alexander ve ben kıkırdayarak onun yanına yaslanıyorum.

"Evet, beni gerçekten seviyor olmalısın."

Bana biraz ters ters bakıyor ama dudaklarındaki gülümsemeyi ve gözlerinde parlayan sevgiyi görebiliyorum.

" biliyorsun," diye fısıldıyor kulağıma ve ben ürperiyorum.

Bunu yapmasına bayılıyorum.

"Yap Oda, yapmak oda," Alexander'ın

Anne, Aileen, biz asansöre doğru ilerlerken ellerini sallayarak şöyle diyor. Alexander'ın babası Arthur bavullarıyla içeri giriyor, hemen arkasından Ames ve Anthony geliyor, ikisi de uçuştan biraz yorgun görünüyorlar. Ames'in geç saatlere kadar çalıştığını biliyorum.

Alexander uçağını kaçırabileceğinden endişe ettiği için dün gece dövme dükkânını kapatarak vardiyaya kalmıştı.

Anthony'nin uçuşu o kadar uzun değildi, ancak dün gece bir komedi konseri vardı ve ardından birkaç açık mikrofona uğradı. Bahse girerim o da fazla uyumamıştır.

Las Vegas'ta saat çok geç oldu ve sanırım hepimiz yatmaya hazırız. Çocukların Alexander'ı bekarlığa veda partisi için dışarı çıkarmak istediklerini ama onun bu fikri reddettiğini biliyorum. Onlara bir yıldır bekar olmadığını hatırlatıp duruyordu.

"Hepimiz aynı katta mıyız?" Alexander balayı süitinin düğmesine basarken Aileen sorar.

"Hayır, biz balayı süitindeyiz. Sizi süitlere yerleştirdik ama onlar bizim alt katımızda."

"Birlikte uyuyamazsınız! Düğünden önce birbirinizi görmemeniz gerekiyor!" Aileen haykırıyor ve ben de Ames ve Anthony'nin Alexander'a sırttığını görüyorum.

Alexander ona sakince, "Anne, biz zaten evliyiz," diyor ve beni sıkıca kavırıyor.

Anthony, "Bizimle kalabilirsin," diye teklif ediyor ve Alexander'ın ona ters ters baktığını bakmadan anlayabiliyorum.

"Bu harika bir fikir!"

Alexander kararlı bir şekilde, "Hayır," dedi. "Geceyi Eden'la geçireceğim."

Annesinin yüzüne bakınca bunun olmayacağını anladım.

Las Vegas'ta yeniden evlenmemizin tek nedeni, ailesinin düğünü kaçırdıkları için ne kadar üzgün olduklarından başka bir şey duymamış olmamız. Annesi

Bir yıl boyunca bu konuda saçmaladık, bu yüzden yıldönümümüzde onlara bir gezi ile sürpriz yaptık.

"Sadece bir gece," diye fısıldıyorum Alexander'ın kulağına.

Tüm vücudu sönüyor ve bundan mutlu olmasa da annesine bunu vereceğini biliyorum.

katına çıktık ve herkesle vedalaşıp Alexander'ı uzun uzun öptükten sonra kardeşleri onu da asansörden indirdi. Ona el sallıyorum ve o da bana ters ters . Kapılar kapanırken sırtıyorum ve ona bir öpücük veriyorum.

Bir sonraki kata ulaşmam uzun sürmüyor ve balayı süitine girerken gülümsüyorum. Her şey geçen yılki ile tamamen aynı görünüyor.

Bavulumu yatak odasına götürüyorum, gelinliğimin içinde olduğu giysi çantasını dolaba asıyorum ve süite son bir kez daha bakıyorum. Çikolata kaplı çilekler ve şampanya beni bekliyor, daha sonra içmek üzere mini buzdolabına koyuyorum.

Giysilerimi çıkarıp yatmadan önce duş almaya karar verdim.

İkimiz de çalışma saatlerimizi azaltmış olsak da hala Alexander'ın asistanı olarak çalışıyorum. Geçen yıl Vegas'tan New York'a dönmüştük ama orada çok uzun kalmadık. Alexander beni balayına götürmeden önce Las Vegas'taki mülk için planlarımızı tamamlamıştık.

Bahamalar'a ve sonra Paris'e gittik. Sanırım ailesinden kaçıyordu çünkü onlara yolculuğa çıkmadan bir gece önce söylemiştik ama ben şikayetçi değildim. İş ya da hayat araya girmeden kocamla baş başa kalmak güzeldi.

Anneler Günü için tam zamanında eve döndük. Bunu kaçırmamızın imkanı yoktu.

Aileen düğünümüzde ailesiyle birlikte olmanın mutluluğunu yaşadı. Günü Philadelphia'da tüm ailesiyle birlikte geçirdik ve Aileen tüm gün boyunca torun istediğine dair ipuçları verdi.

Henüz haberi onlarla paylaşmadık ama Alexander ve ben geçen hafta hamile olduğumu öğrendik. Düğün sonrasına kadar beklemek ya da Anneler Günü'nde söylemek istedi ama yarın şampanya içmeyi reddettiğim anda öğreneceklerini hissediyorum. Ayrıca Alexander ellerini karnımdan uzak tutamıyor gibi görünüyor.

Duştan çıkıyorum, pijamalarımı giyip yatağa girmeye hazırım. Bu gece Alexander'ın yanında uyumamak garip olacak. Kendime bunun sadece bir gece olduğunu hatırlatarak neşelenmeye çalışıyorum. Aslında sadece birkaç saat, çünkü şu anda gece yarısını geçmiş olmalı.

Kurulandım ve yatak odasına girmeden önce havluyu kapının arkasındaki kancaya astım.

Alexander'ın yatağın yanında durduğunu görünce sırtıyorum. "Uzak kalamadın mı?" Alay ediyorum.

"Tabii ki hayır. Birkaç saat içinde gizlice çıkacağım. Annemin asla haberi olmayacak," diyor beni kollarına çekerek.

"Mutlu yıldönümleri," fısıldıyorum dudaklarına, beni yatağa doğru sırtlarken sırtıyor.

"Mutlu yıldönümleri, canım."

ON ÜÇ

Alexander

BEŞ YIL SONRA.

"BABA! Baba! Baba! Bak Ames Amca benim için ne yaptı!"

Dönüp eğildim, oğlum Aiden'ı belinden yakaladım ve bana kolunu gösterdi. İnce pazusunda bir korsan gemisi resmi var, bayrağı yırtık pırtık ve dalgalar pruvaya çarptıkça rüzgarda dalgalanıyor.

Kabul ediyorum, iyi bir iş ve havalı görünüyor. Sadece dört yaşındaki çocuğumun kolunda olmasını istemiyorum.

"Harika," diyorum Aiden'a, annesine haber vermek için aşağı inmek üzere .

Ames'e ters ters bakmak için dönerek, "Bu yıkansa iyi olur," diyorum.

Sadece sırtıyor, kapı çerçevesine yaslanıyor.

"Evet, sadece onun için çizdiğim bir şablon."

Sevgililer Günü için Philadelphia'dayız. Bu annemin fikriydi. O ve babam birkaç yıl önce Philadelphia'ya geri taşındılar, New York'un kalabalık sokaklarından bıkmışlardı ve daha yavaş tempolu bir yer istiyorlardı. Annem o zamandan beri Eden ve beni buraya taşınmaya ikna etmeye çalışıyor ve özellikle torunlar doğduğundan beri burada daha fazla zaman geçirmemizi sağlamaya çalışıyor. Eden'a taşınmak isteyip istemediğini sordum ama ikimiz de New York'u ayrılamayacak kadar çok seviyoruz. En azından şimdilik.

Anthony bile artık New York'ta. Birkaç yıl önce şehirdeki bir komedi kulübünde işe alınmış ve birkaç ay sonra da evlenmiş. O ve eşi Emerson da ziyaret için buradalar.

"Senin kız nerede?" Eden'ı Aiden ve Alice ile birlikte oturma odasında kıkırdarken görünce gülümseyerek Ames'e soruyorum.

"Pittsburgh'a döndü. Bazı işlerini bitirmesi gerekiyordu, bu yüzden onu bu gece göreceğim."

"Hemen gidip onu görmek istiyorsun, değil mi?" Soruyorum ama bu aslında bir soru değil.

Gözleri gören herkes onun Pittsburgh'a ve karısına dönmek için can attığını görebilir.

"Evet ama şimdi gidersem annem beni öldürür. Sadece birkaç saattir buradayım."

"Bütün öğleden sonra buradaydın ve akşam yemeğini yedik bile. İyi olacağına eminim. Ona bu hafta sonu Aiden ve Alice'e söyleyeceğim. Gittiğinizi fark etmeyecektir bile."

Ames sırtlıyor, beni sırtımdan alkışlarken gözleri parlıyor.

Paltosunu alıp kapıya yönelirken bana "Sana bir borcum var" dedi.

"Ben alırım!" Arkasından sesleniyorum ve kapı arkasından kapanmadan önce bana son bir kez sırtıyor.

"Ames nereye gidiyor?" Anthony yarım kurabiyeyi ağzına tıktırarak soruyor.

"Pittsburgh'a dönüyoruz."

Anthony başını sallıyor, etrafta karısını arıyor. Onu gördüğü anda anlıyorum. Tüm yüzü yumuşuyor ve sadece Emerson'ın gözlerine yerleştirebileceği o bakış orada.

"Tekrar tebrikler," diyorum ona, su bardağını kaldırarak.

Elimden kaptığı gibi hepsini indiriyor.

"Teşekkürler," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

O ve eşi ilk çocuklarını beklediklerini yeni öğrendiler ve herkes onlar için çok heyecanlı.

Eden şimdiden eski bebek oyuncaklarımızı ve kıyafetlerimizi onlara vermeyi teklif etti ve her iki kız da birbirleriyle oyun oynayacakları için heyecanlılar. Bütün öğleden sonra en iyi kreşler ve okullar ile bez bebek bezlerinin artıları ve eksileri hakkında konuştular.

Herkesi ziyaret edebilmek için tüm hafta sonu Philadelphia'da kalacağız, ancak Eden ve benim için hem bu gece hem de yarın için bir otel odası ayırttım. Eşimle yalnız kalmayalı uzun zaman oldu ve yeniden bir araya gelmeyi dört gözle bekliyorum.

Saatime bakıyorum, dışarı çıkmak için çok mu erken diye merak ediyorum. Alice'in uykuyla savaştığını görebiliyorum ve yakında yatma vaktinin geleceğini biliyorum.

"Neden Eden'ı alıp buradan gitmiyorsunuz?" Babam Anthony ve bana gizlice yaklaşıarak önerdi.

"Emin misin?" Ona soruyorum, Eden'a doğru yürümeye başlamıştım bile.

"Evet," diyor heyecanıma gülerek. "Annen ve ben çocukları bırakabiliriz."

"Teşekkürler," diyorum, benim ve Eden'ın sandalyenin arkasından alıp onun ve çocukların yanına gidiyorum.

"Hey çocuklar, anneniz ve ben şimdi gidiyoruz ama siz büyükanneniz ve büyükbabanızla eğleneceksiniz. Uslu durun," diyorum ikisi de bana ve Eden'a sarılmak için yarışırken.

Eden'in kalkmasına yardım ediyorum ve elini tutup neredeyse onunla birlikte kapıdan çıkmadan önce ceketini sarıyorum.

"Beni yalnız bırakmaya hevesli misin?" diye takılıyor onu kiralık arabamıza bindirirken.

"Hiçbir fikrin yok canım," diyorum, eğilip bir öpücük çalıyorum.

Öpüşmeyi kestiğimde bana sırtıyor ve ben geri çekilmeden önce yüzümü kavırıyor.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Hadi gidip Sevgililer Günü'nü kutlayalım." "Evet, canım."

ON DÖRT

Eden

ON YIL SONRA.

Şehir arabası bizi kalabalık caddelerde götürürken Alexander'a "BU EN İYİ SÜRPRİZ" diyorum.

"Bildiğinden emindim," diyor ve bunu başardığı için kendisiyle gurur duyduğunu görebiliyorum.

Yıldönümümüz için beni Las Vegas'a götüreceğini bildiğimi ona söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum. Rezervasyonları iki hafta önce gördüm, ama sadece oynadım.

Annesi ve babası bu sabah New York'a uçtular ve birkaç gün çocuklarla birlikte kalacaklar. Gündüzleri okula gidecekler ama büyükanne ve büyükbabalarıyla yapmak istedikleri şeylerin uzun bir listesi olduğunu biliyorum.

Anthony ve eşi ziyarete geldiler ve bizi havaalanına bıraktılar. Ailemle birlikte olmak çok güzeldi.

Alexander'ın bunu asla kabul etmeyeceğine dair içimde bir his olsa da.

Anthony yakında turneye çıkıyor, bu yüzden Aileen ve Arthur'un tüm bu kargaşa başlamadan önce onu görmek istediklerini biliyorum.

Alexander ve ben çalışma saatlerimizi azalttık. O neredeyse emekli oldu ve ben sadece onun programıyla ilgileniyorum çünkü çocukların programıyla da ben ilgileniyorum. İkimiz de çocuklarla ilgili her şeyde yanlarında olmak istediğimize karar verdik ve çocuklarımızın ne kadar çılgın olduğunu düşünürsek, bu tam zamanlı bir iş.

Alice'in okul ve müfredat dışı derslerinin yanı sıra piyano, bale, jimnastik ve tekvando dersleri var. Aiden spor adamı, bu yüzden onu futbola, futbola, hokeye, beyzbola götürüyoruz - temelde sezonda ne varsa. Ayrıca davul çalıyor ve yakın zamanda işitme yetisini kaybeden okuldaki en iyi arkadaşıyla konuşabilmek için işaret dili öğreniyor.

Onlarla ve evle ilgilenmek ve kendimize zaman ayırmak arasında başka bir şeye pek zaman kalmıyor. Alexander son yirmi yıldır çok çalıştığını ve artık ne isterse yapabileceğini söylüyor.

Şehir arabası Bellagio'nun önüne yanaşıyor ve ben Alexander'ın elini tutuyorum, şoför kapılarımızı açmak için inerken ona dönüyorum.

Alexander beni arabadan çekiyor, boştaki eliyle çantalarımızı alıp içeri giriyoruz.

Her şey buraya son gelişimizle aynı görünüyor ve Alexander bizi içeri alırken özenle yapılmış tavana bakıp sırtıtıyorum. Beni asansöre doğru götürüyor ve daha düğmeye basmadan hangi kata çıkacağımızı biliyorum.

Balayı süitinin dışındaki koridor hatırladığım kadarıyla aynı ve Alexander kapıyı açıp beni kollarına alıp eşikten geçirirken gülüyorum.

"Adettendir," diyor bana düz bir yüz ifadesiyle ve ben gülüyorum.

"Evet, yeni evliler için. On yıldır bu statüye sahip değildik."

"Hadi yapalım," diyor ve beni oturma odasından geçirip yatak odasına götürüyor.

"Benim daha iyi bir fikrim var. Bütün hafta sonu otel odasından çıkmayalım."

"Sen bir dahisin. Gerçek bir dahi," diyor geniş bir sırıtışla ve beni yatağa yatırıp kollarıyla kafesliyor.

"Biliyorum."

"Seni seviyorum canım."

"Bunu ben de biliyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Alexander gülüyor ve sonra ağzımı kendi ağzıyla kapıp bana her zaman istediğim şeyi veriyor.

Sonsuza dek mutlu bir .

***Umarım benim yazmayı sevdiğim kadar siz de İyi ya da
Kötü'yü okumayı sevmişsinizdir! Vegas Yeminleri
serisinin geri kalanına buradan göz atmayı unutmayın.***

***Ames ve Anthony'nin hikayelerini okumak ister misiniz?
Anthony'yi Cocky Comedian, A Cocky Hero Club
kitabında arayın,***

***Bu yaz çıkacak olan Altın Mürekkebin Kalbi serisinin
ilk kitabı Ames için buradan n sipariş verin!***

YAZAR HAKKINDA

BENİMLE BAĞLANTI KURUN!

Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen Amazon'da veya beğendiğiniz başka bir okuyucu sitesinde veya blogunda bir yorum bırakmayı düşünün. Diğer okuyucu arkadaşlarınıza da tavsiye etmeyi unutmayın.

Benimle sohbet etmek istiyorsanız, lütfen VIP listeme katılmayı veya Sosyal Medya platformlarımdan birinde benimle bağlantı kurmayı düşünün. Okurlarımın her biriyle konuşmayı seviyorum. Bağlantılar aşağıda!

[Web Sitesi](#)

[Bülteni](#)

AYRICA SHAW HART TARAFINDAN

Onu Kendi

YapmakBelası

Onun Saplantısı

Onun Takıntısı

Bebek Anne

Milyarderin Bahsi

Benim Aşkım

Korunacak

Maden Değer

Verilecek _

Maden

Saklanacak

Onun Koruyucu Meleği

Havai Fişegi

Benim kızım

Her Salı Gecesi Onun

Dileği

Onun Dileği

Koca Ayak Tarafından Kaçırılan

Süpürgesine Binen Prensesi İçin

Savaşıyor

Noel'de Karda Kalan SAHTE KIZ

İçin Minnettar Yeni Yıl Kararı

Sevgililer Günü'Hatırlamak nü

Ritimlerini Bulmak

Onun İskoç Kurtarıcısı

Onun Hop Stuff

Rüya Teknesini

Çalmak

Shaw Hart'ın Serisi

Telltale Heart Dizisi

Mucizesi Satın Alındı ve

Ödendi

Güzel Kız

Sevgi **Notu Serisi**

Sevgiyle İmza Atmak

Bakım Paketi **Sevgisi**

Yanlış Numara, Doğru Aşk

Folklor Serisi Koca

Ayak Tarafından

Kaçırıldı Yeti Tarafından

Sevildi

Koca Ayak Tarafından

Sahiplenildi Denizkızı

Tarafından Kurtarıldı Tek

Boynuzlu Atının Peşinde

Göz Şekeri Mürekkep Serisi

Atlas

Mischa

Sam

Zeke

Nico

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.